

Služba smrti

Adrian Ebens

Služba smrti

Třetí vydání

Věnováno všem mým přátelům

ve facebookové konverzační skupince *Otec lásky (Father of Love)*.

Děkuji za dodání mi odvahy, vaše modlitby za mě
a pobízení mě ke studiu řádku za řádkem a odstavec za odstavcem,
které vedlo k odhalení, že vskutku náš Otec je láska.

Vytištěno prostřednictvím

maranathamedia.com

Veškeré biblické verše citovány z Českého studijního překladu dostupného
z SOB na www.obohu.cz, není-li uvedeno jinak.

České znění citátů z díla E. G. Whiteové převzaty z elektronické podoby
dostupné na <https://egwritings.org/> od organizace Publikace Ellen G.
Whiteové; <http://www.ellenwhiteova.cz>; případně samizdat, anebo vlastní
dílo

Obsah

Služba smrti.....	4
Hřích působí smrt.....	6
Hřích zakrývá Otcovu tvář.....	7
Co odhalila Kristova smrt?	8
Kristus prohlédl temnotou.....	10
Kristus nás osvobodil od strachu ze smrti.....	11
Kříž vysvětluje všechny Boží soudy.....	12
Jak soudíme, tak je nám souzeno.....	14
Předběžné shrnutí.....	16
Modloslužebnictví zlatého telete a trest za něj.....	17
Jak čtete v zákoně?	19
Hodnocení Kristovým životem a smrtí.....	19
Ježíš jasně ukazuje Otcovo jméno/charakter.....	20
Ježíš soudcem.....	23
Příkaz Abrahamovi k zabití jeho syna.....	29
Trestání hříchu hříchem.....	31
Elijáš a použití meče.....	33
Mojžíšova zbrkllost.....	40
Jákobovo proroctví ohledně Léviho.....	41
Předán za výkupné.....	46

Služba smrti

2. Korintským 3:7 Jestliže se služba smrti vyrytá literami do kamenů udála v takové slávě, že synové Izraele nemohli pohledět Mojžíšovi do tváře kvůli slávě jeho obličej, která pomíjela.

Co je tato služba smrti? Můžeme se dočíst, že byla napsána a vyryta literami do kamenů. Co tedy bylo do těchto kamenů vyryto?

Exodus 31:18 Když s ním na hoře Sinaj domluvil, dal Mojžíšovi dvě desky svědectví, kamenné desky popsané Božím prstem.

Jedná se o Desatero přikázání. Bible nám říká, že těchto Deset přikázání je službou smrti. Jak tedy porozumíme těmto referencím na Zákon?

Žalmy 1:2-3 Ale oblíbil si Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. (3) Bude jako strom zasazený u přívodů vody, který ve svůj čas přináší ovoce a listí mu neopadá a vše, co dělá, se daří.

Žalmy 119:96-98 Vidím dovršení všeho dokonalého. Šíře tvých přikazů je nezměrná. (97) Jak jsem si zamiloval tvůj zákon! Celý den o něm rozjímám. (98) Tvé příkazy mě činí moudřejším nad mé nepřátele - - navěky jsou mé.

Příslloví 13:14 Poučení moudrého je pramenem života, aby se člověk vyhnul léčkám smrti.

Jakubův 2:12 Tak mluve a tak jednejte jako ti, kteří mají být souzeni podle zákona svobody.

Jak může být Zákon, jenž vykonává smrt, zároveň pramenem života a svobody? Vše záleží na tom, kde stojíte a jaké brýle nosíte, když se do tohoto Zákona díváte. Pavel toto vysvětluje s velkou pečlivostí a do detailů v následujících verších:

Římanům 7:5-14 Neboť když jsme byli v těle, působily v našich údech hříšné vášně probouzené Zákonem, aby přinesly ovoce smrti. (6) Nyní však jsme byli zproštěni Zákona, **když jsme zemřeli tomu, čím jsme byli pevně drženi, takže sloužíme v novotě Ducha, a ne ve zvetšlosti**

litery. (7) Co tedy řekneme? Je Zákon hříchem? Naprosto ne! Ale hřích bych nepoznal jinak než skrze Zákon. Vždyť o žádostivosti bych nevěděl, kdyby Zákon neřikal: „Nepožádáš.“ (8) Hřích využil příležitosti, které se mu dostalo skrze to přikázání, a probudil ve mně veškerou žádostivost; **bez Zákona je totiž hřích mrtev.** (9) **Já jsem kdysi žil bez Zákona; když však přišlo přikázání, hřích ožil,** (10) **a já jsem zemřel. I ukázalo se, že přikázání, které mělo být k životu, bylo mi k smrti.** (11) **Neboť hřích využil příležitosti, které se mu skrze přikázání dostalo, oklamal mě a skrze ně mě zabil.** (12) A tak Zákon je svatý i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré. (13) **Tedy to dobré mi způsobilo smrt? Naprosto ne! Ale hřích, aby se ukázal jako hřích, působil mi tím dobrým smrt, aby se hřích skrze přikázání stal nadmíru hříšným** (14) Neboť víme, že Zákon je duchovní, já však jsem tělesný, prodaný do otroctví hříchu.

Nejsme-li si vědomi Zákona, nejsme si vědomi ani hříchu; k přestoupení nedojde.

Římanům 4:15 Zákon působí hněv. Kde však není Zákon, tam není ani přestoupení.

Jakmile vstoupí (vejde) Zákon v platnost, přichází hřích k životu a my spadáme pod odsouzení Zákona.

Římanům 5:20-21 Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. A kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost, (21) aby tak, jako vládl hřích ve smrti, i milost vládla skrze spravedlnost k životu věčnému skrze Ježíše Krista, našeho Pána.

V knize Římanům 7:9 Pavel říká, že jakmile přišlo přikázání, hřích ožil a on (Pavel) zemřel. Jak mohl Pavel zemřít a přesto zůstat na živu?

Římanům 6:3-4 Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, jsme byli pokřtěni v jeho smrti? (4) Skrze křest jsme byli spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom i my, tak jako byl Kristus skrze slávu Otce vzkříšen z mrtvých, vstoupili na cestu nového života.

Hřích působí smrt

Pavel zemřel v Kristu a poté povstal v Kristu. A to pro ty, kteří věří, že již povstali ze smrti zpět k životu, pokračujeme v tomto procesu smrti:

Římanům 7:11 Neboť hřích využil příležitosti, které se mu skrze přikázání dostalo, oklamal mě a skrze ně mě zabil.

Římanům 7:13 Tedy to dobré mi způsobilo smrt? Naprosto ne! Ale hřích, aby se ukázal jako hřích, působil mi tím dobrým smrt, aby se hřích skrze přikázání stal nadmíru hříšným.

Jak hřích způsobil Pavlovi smrt? Zákon učinil, že hřích se jeví mimořádně hříšný. A čeho tím dosahuje?

Římanům 3:19 Víme, že vše, co Zákon praví, praví těm, kdo jsou pod Zákonem, aby byla umlčena každá ústa a aby se před Bohem stal vinným celý svět.

Pavel byl o své hříšnosti hluboce usvědčen. Cítil se vinen. Viděl, že si zaslouží zemřít. Co ho však přimělo prohlédnout, že si zaslouží smrt?

Římanům 7:13 ...Ale hřích, aby se ukázal jako hřích, působil mi tím dobrým smrt, aby se hřích skrze přikázání stal nadmíru hříšným.

Hřích mu způsobil smrt *skrze přikázání*. Co to znamená? Všechny záhady procesu spasení můžeme odhalit v Kristově kříži. Co bylo to, co způsobilo smrt Krista?

2. Korintským 5:21 Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.

Když se Syn Boží sklonil ze zvyku k modlitbě v Getsemanské zahradě, vyvolala duševní úzkost kapky krvavého potu. Obklopovala Ho tu hrůza strašné temnoty. Doléhaly na Něho hříchy světa. **Trpěl za člověka na jeho místě, jako přestupník Otcova zákona.** 2T 203

Hřích působil smrt v Kristu podle Otcova přikázání. Hrůza, která se na Krista snesla, byla poznáním toho, jak strašný a ničivý hřích je. Odkud se objasnění

této hrůzy vzalo? Pochází ze Zákona. Činí tato skutečnost ze Zákona aktivního zprostředkovatele smrti?

Římanům 7:11,12 **Neboť hřích využil příležitosti, které se mu skrze přikázání dostalo, oklamal mě a skrze ně mě zabil.** (12) A tak Zákon je svatý i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré.

Hřích dělá to zabití duše, nicméně to učiní tak, že oklame duši prostřednictvím přikázání. V případě Pavla mu jeho víra v Krista umožnila, aby se ve své době vyhnul fyzické smrti, ale v případě smrti Ježíše tato fyzická smrt odvrácena nebyla. Proč? Jednoduše proto, že *zemřel jako ten, který nemohl vidět tvář Svého Otce.*

Kristus se mučícímu nepříteli nepodvolil, dokonce ani ve stavu nejbolestnější úzkosti. Celé legie zlých andělů byly všude kolem Něj; přesto bylo Božím andělům přikázáno, aby se nepokoušeli prorazit jejich řady a pustit se do konfliktu s posmívajícími se a nadávajícími protivníky. Nebylo jim ani umožněno, aby posloužili trpícímu duchu božského Trpitele. Došlo k tomu v této strašné hodině největší temnoty, **tvář Jeho Otce byla skryta, legie zlých andělů Jej obklíčily, dolehly na Něj hříchy světa a z Jeho bledých úst vyšla slova: „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“** – Biblické Echo a Znamení doby, 1. leden 1887.

Hřích zakrývá Otcovu tvář

Co zakrylo otcovu tvář? Hřích. Jak hřích zakrývá Otcovu tvář? Hřích Jej vykresluje jako někoho, kdo je neochoten odpouštět. Jako někoho, kdo požaduje smrt každého hříšníka. Odkud tato myšlenka vzešla?

Na počátku velkého sporu Satan prohlásil, že Boží zákon není možné zachovávat, že spravedlnost a milosrdenství jsou neslučitelné a **že přestoupení zákona nemůže být hříšníkově odpuštěno. Trval na tom, že každý hřích musí být potrestán,** a tvrdil, že pokud Bůh trest za hřích odpustí, nebude už Bohem pravdy a spravedlnosti. DA 761 (TV 489.6)

Satanova odsuzující moc ho vedla k založení teorie spravedlnosti v rozporu s milostí. Tvrdí, že vykonává funkci jakožto hlas a moc

Boha; tvrdí, že jeho rozhodnutí jsou spravedlivá, čistá a bezchybná. A tak usedá do soudcovského křesla a prohlašuje, že jeho rady jsou neomylné. **Zde přichází jeho nemilosrdná spravedlnost, napodobenina spravedlnosti, Bohu odporná.** CTr 11.4

Satan usedl na soudcovskou stolicí a zosnoval teorii spravedlnosti, která říkala, že každý hřích musí být potrestán bez milosti.

Mnozí byli ochotni dbát této rady, kát se ze svého poblouzení a snažit se znovu získat náklonnost Otce a jeho Syna. Avšak Lucifer měl připravenou jinou lež. Mocný vzbouřenec nyní prohlásil, že andělé, kteří se s ním spojili, zašli již příliš daleko a že není pro ně návratu, že zná Boží právo a ví, že **Bůh neodpouští.** PP 40.3

Tento návrh tedy znamenal, že při vykonávání spravedlnosti jde milosrdenství stranou. Ve skutečnosti tento pohled na spravedlnost úplně vylučuje existenci spravedlnosti, neboť potrestán musí být každý hřích. Milosti se nikomu nedostane. Kdykoli je vylita spravedlnost bez milosti, jedná se o Satanův nemilosrdný soudní systém, který vyvinul, aby pošpinil Boží charakter a zabránil andělům, aby se navrátili k Bohu. Tento falešný systém je Bohu odporný.

Co odhalila Kristova smrt?

Boží láska se projevila v Boží spravedlnosti stejně jako v Boží milosti. Spravedlnost je základem Božího trůnu a ovocem Boží lásky. Satan chtěl oddělit milost od pravdy a spravedlnosti. Chtěl dokázat, že spravedlnost Božího zákona je nepřítelem pokoje. Kristus však ukazuje, že v Božím plánu je spravedlnost neoddělitelně spjatá s milostí a pravdou a jedno bez druhého nemůže existovat. „Setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení.“ Žalmy 85:11. **Kristus svým životem a smrtí dokázal, že Boží spravedlnost neruší Boží milost, ale že hřích může být odpuštěn, zákon je spravedlivý a jeho požadavkům je možno plně vyhovět. Satanova obvinění byla vyvrácena. Bůh dal člověku neomylný důkaz své lásky.** DA 762.3,4 (TV 490.2,3)

Jak Kristus v ten samý okamžik odhalil obé, *jak lásku Boží, tak Satanovu zášť?*
Jak se z kříže stává odhalení nekonečné lásky, zatímco odhaluje hada na tyči?

Vědomí toho, že Mu byla odňata Otcova láska, způsobilo, že z Jeho stísněné duše se vydrala tato slova: „Smutná jest duše má až k smrti.“
2T 206

Hříchy ztraceného světa spočívaly na Něm a přemáhaly Ho. Bylo to vědomí Otcova hněvu jako důsledek hříchu, a toto vědomí trhlo Jeho srdce ve smrtelném zápase a vyvolalo z Jeho čela krůpěje krvavého potu, jenž stékal po bledé tváři, a když padal na zem, tak ji svlažoval.
2T 204.1

Kristus cítil mnohem více, než pocítí hříšníci, když číše Božího hněvu bude na ně vylita. Hrozné zoufalství, jako příkrov smrti zahálí jejich hříšné duše; pak si uvědomí obrovskou rozsáhlost hříchu. 2T 210

Kristus však ukazuje, že v Božím plánu je spravedlnost neoddělitelně spjatá s milostí a pravdou. DA 753 (TV 490.2)

Proč Kristus na kříži zemřel? Zemřel, jako zemře každý hříšník. Proč ten hříšník umírá? Když jej Zákon usvědčí z hříchu, on odmítne věřit, že by mu Bůh odpustil a proto umírá. Ježíš a Otec předvedli Satanův soudní systém celému Vesmíru. Kristus vzal všechnu naši hříšnost na sebe; On pocítil to hrozné odsouzení hříchem, že Otec ve Své milosti vždycky zamýšlí odpustit, ale v případě Krista - ten nemohl vztáhnout Svoji ruku, aby vzal milující ruku svého Otce, protože ten hříšník tohle neudělá a Kristus musel zemřít tak, jako zmírají hříšníci – tedy, že nevěří, že jim Bůh může odpustit.

Gen 4:13 Můj hřích je větší, než se dá odpustit. (Výklad v poznámkách na okraji stránky.)

Když na sebe Kristus vzal naši hříšnost, ona zakryla Otcovu tvář – ten hřích schoval Otcovu tvář, nikoli že by si Otec sám zakryl tvář. Tento rozdíl je kritický. Otec byl dychtiv projevit milosrdenství, ale hřích přikryl Jeho tvář, a proto Ježíš vykřikl:

Matouš 27:46 Kolem deváté hodiny zvolal Ježíš silným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“ To jest: „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“

Toto je volání člověka, jenž nese všechny naše hříchy. Proč vyřkl tato slova? To proto, že za nás byl učiněn hříchem. Hřích využil příležitosti podle přikázání a Krista zabil.

Kristus prohlédl temnotou

Když se Kristus chystal naposledy vydechnout, vše, co Kristus o Otci věděl, proniklo v jednom momentě temnotou a On zvolal:

Lukáš 23:46 A Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ Když to řekl, vydechl naposled.

Cítil se naprosto odsouzen a přemožen a v posledním okamžiku života byl pevně rozhodnut věřit tomu, že Jej Otec přijme, i když to pociťoval jako nemožné.

Satan Ježíše vytrvale pokoušel. Spasitel neviděl za hranice hrobu. Naděje mu nedávala jistotu vítězství nad smrtí ani nezaručovala, že Otec jeho oběť přijme. Kristus se bál, že hřích se Bohu natolik protiví, že by jejich odloučení mohlo být věčné. Pociťoval úzkost, která se zmocnila hříšných lidí, až se za ně milost přestane přimlouvát. Vědomí hříchu, který obracel Otcův hněv proti němu jako zástupci člověka, ztěžovalo Kristu jeho úděl natolik, že mu puklo srdce. DA 753.2 (TV 484).

Tmu kolem kříže nebylo možné lidským zrakem prohlédnout, tím spíše nemohl nikdo proniknout hlubokou temnotou, která se zmocňovala Kristova trpícího nitra. Zuřivé blesky jako by mířily přímo na Ukřižovaného. Ježíš zvolal mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachtani?“ ... „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Marek 15:34. Když Spasitele zahalila tma, mnoho lidí říkalo: To je pomsta nebes. Dopadá na něho Boží hněv, protože se vydával za Božího Syna. Mnozí z těch, kdo v něho uvěřili, slyšeli jeho zoufalé volání. Ztratili poslední naději. Pokud Bůh opustil Ježíše, v co mohou doufat jeho následovníci? DA 754 (TV 485.1)

Tma náhle ustoupila a Ježíš mocně zvolal: „Dokonáno jest.“ „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ Jan 19:30; Lukáš 23:46. Jeho hlas zněl jako zvuk trubky a zdálo se, že musí proniknout ke všemu

stvoření. Kříž osvítilo zvláštní světlo a Spasitelova tvář zářila slávou jako slunce. Sklonil hlavu na prsa a zemřel. DA 756.2 (TV 485.5)

Toto volání, které prorazilo temnotu a zmocnilo se Otce, je naší spásou. Světlo, které obklopilo kříž, je důkazem, že nás Bůh přijímá ze samotné jámy pekelné. Kristovo vítězství je naším vítězstvím. Jeho smrt odhalila Satanův soudní systém a Jeho víra, když prorazila mrak našich hříchů, dosáhla naší spásy. Jak toho bylo dosaženo? On měl důvěru, že Jej Otec stejně přijme i přesto, že každé vlákénko Jeho těla říkalo, že je to nemožné.

Je to ta samá víra jako v příběhu Abrahama, když padl k zemi příšerným utrpením, které bylo způsobeno myšlenkou na ztrátu syna. Když vstupoval do temnoty, on se pevně rozhodl věřit tomu, že Bůh bude pracovat společně pro dobré a dodrží Svůj slib.

Je to stejné jako kananejská žena, jež stanula v tichosti před Ježíšem, a dostalo se jí zdánlivého prohlášení, že je pouhý pes. Hřích skryl Jeho tvář před tou její. Jaký hřích? Byla to rasová nenávisť, jež k sobě Židé a Kananejci chovali. Tento hřích zakryl ženě Ježíšovu tvář, přesto však Ježíšův Duch v ní prorazil skrytí Jeho tváře a ona vyřkla tato úžasná slova:

Matouš 15:26-27 On odpověděl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit jej psům.“ (27) Ona řekla: „Ano, Pane, ale vždyť i psi jedí z drobtů, které padají se stolu jejich pánů.“

Kristus nás osvobodil od strachu ze smrti

Když Adam zhřešil, byl mu představen Satanův nemilosrdný systém spravedlnosti, ve kterém musí být každé přestoupení potrestáno, a když Bůh řekl, že jedení z toho stromu znamená smrt, Adam si přisvojil myšlenku, že jej Bůh jistě zabije. Toto uvrhlo Adama do otroctví.

Židům 2:15 A osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví.

Syn Boží přišel prolomit moc smrti tím, že prorazí skrz soumrak Satanovy nelítostné spravedlnosti. Na kříži sestoupil tam, kde stál člověk. Člověk byl

v pozici, kdy věřil, že je náš hřích větší, než může být odpuštěno. Právě na tomto místě Syn Boží svěřil svého Ducha do rukou Otcových. Díky tomuto činu rozdrtil Satanovo království. Ješua, náš Spasitel, vyvrátil lež, že nás náš Otec nepřijme. Můžeme si tedy přečíst:

Židům 2:14 Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Ďábla.

Nevinný Boží Syn visel na kříži, tělo měl samou ránu, ruce, kterými lidem tak často žehnal, přibité na dřevěných trámech. I nohy, jež ho neúnavně nosily ve službě lásky, byly probodnuty hřeby. Hlavu měl rozdrásanou od trnové koruny a jeho chvějící se rty jako by chtěly křičet bolestí. Všechny známky jeho utrpení – kapky krve stékající po hlavě, rukou, nohou; tělo zmučené smrtelným zápasem; nepopsatelná úzkost, která svírala jeho duši, když před ním Otec skryl svou tvář – dodnes oslovují každého člověka. **To pro tebe Boží Syn ochotně nesl břemeno viny, pro tebe vítězil nad smrtí a otevřel ti brány ráje.**
DA 755 (TV 485.3)

Tím, že On vzal na sebe naši přirozenost, Kristus sám Sebe postavil tam, kde stál člověk se svou vírou, že je Bůh nemilosrdný a z tohoto místa se Ježíš oddal Svému Otci s vírou, že bude přijatý bez ohledu na své pocity, které měl.

Milostivý Pane Ježíši, jak úžasný jsi. Ty jsi ta cesta, pravda a život. Na kříži jsi odhalil toho hada a jeho nelítostný systém spravedlnosti a odhalil jsi, že Otec je ochotný nás přijmout.

Kříž vysvětluje všechny Boží soudy

Jakmile porozumíme kříži, porozumíme i mnoha příběhům, které se jinak zdají zdánlivě kruté a děsivé.

Tajemství kříže vysvětluje všechna ostatní tajemství. Ve světle, které září z Golgoty, vypadají Boží vlastnosti, které v nás vzbuzovaly strach a posvátnou bázeň, krásné a přitažlivé. Milost, laskavost a otcovská láska se pojí se svatostí, spravedlností a mocí. Až budeme pozorovat vznešenost Boha na trůnu, jeho velikost a vyvýšenost, a v projevech

jeho milosti poznáme jeho charakter, pochopíme jako nikdy předtím význam onoho drahého oslovení: „Otče náš“. GC 652.1 (VDV 419.1)

Příběh kříže nás učí, že to je hřích, jenž působí smrt skrze Zákon. Tímto máme na mysli, že hříšník nevěří, že mu Bůh odpustí jeho přestoupení. Ješua překonal nadvládu smrti tím, že v této oblasti pevně stál a zvolil si uvěřit, že jej Otec přijme. To naprosto rozdrtilo lež o charakteru Boha, jakožto bezcitném soudci. Odhalilo to, že hřích byl zhoubcem; to hřích způsobil zakrytí Otcovy tváře; hřích zabránil věřit v odpuštění a také zabránil té ruce, aby byla natažena k nebi. Byl to hřích, který přinutil farizeje odsoudit Ježíše; byl to hřích, který Piláta přinutil ke kompromisu s židovskými vůdci; byl to hřích, jenž způsobil Jidášovu zradu a byl to hřích, jenž pověsil Ježíše na kříž.

Proč potom tato lež o Otci, jakožto nemilosrdném soudci, žije dál? Je to proto, že Satan obrací kříž naruby a prohlašuje to za Boží čin.

Izajáš 53:3-4 Opopvržený a lidmi zavržený, muž bolestí, který znal nemoci; jako někdo, před nímž člověk skryje tvář - všemi opovržený, takže jsme si ho nevážili. (4) Jenže to byly naše nemoci, které snášel, a naše bolesti, které nesl; a my jsme si o něm mysleli, že je zasažen a ubit Bohem a zkrúšen.

Kříž nám odhaluje úžasnou lásku našeho Otce, ale hřích nás prostřednictvím Zákona klame a způsobuje, abychom uvěřili, že Bůh vyžadoval smrt, aby upokojil Svůj hněv vůči hříchu. Nejen, že ji požadoval, ale dokonce, že Bůh sám zabil Svého vlastního Syna. 53. kapitola knihy Izajáše nám říká, že takto na kříž pohlížíme. Když si přečteme Boží soudy ve Starém zákoně o tom, jak byli hříšníci pobíjeni Bohem samotným, utváříme si vlastní pochopení příběhu kříže. Jakmile se domníváme, že ti, kteří zemřeli jakožto ubití Bohem a Jím zasažení, tehdy souhlasíme se Satanem, že Bůh vynáší nemilosrdné soudy s využitím smrtící síly na ty, kteří proti Němu hřeší. V každé události v Bibli, při níž umírají lidé skrze rozsudek, jsme vyzváni, abychom pohlédli ke kříži. Proč tomu tak je?

Málokterí však uvažují o utrpení, které hřích již způsobil našemu Stvořiteli. Celá nebesa spolutrpěla v Kristově smrtelném zápase; avšak toto utrpení nezačalo ani nekončilo jeho projevením v lidské podobě.

Kříž vlastně teprve zjevuje našim otupělým smyslům hoře, které hřích působil srdci Božímu již od samého svého počátku. Každé odklonění se od správného, každý čin krutosti, každé lidské selhání dosáhnout Jeho ideálu, to vše přináší zármutek Jemu. Když Izrael stíhala neštěstí, ukrutnosti, umírání a podmanění od nepřátel, jež byly přímým důsledkem jejich odloučení od Boha, - „zželelo se duši jeho nad trápením Izraele.“ „Ve všelikém soužení jejich i on měl soužení; ... a pěstoval je, i nosil po všechny dny věků.“ Soudců 10:16, Izajáš 63:9 – Ed 263.1

Náš Otec a Pán Ježíš nejsou potěšeni, když má někdo zemřít. Vidět hříšné umírat jim činí nesmírnou bolest.

2. Petrův 3:9 Pán neotálí s naplněním svého zaslíbení, jak si někteří myslí, nýbrž je k vám shovívavý, nechť je, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.

Jak soudíme, tak je nám souzeno

Proč všichni nedojdou pokání? Protože nevěří, že by jim Bůh mohl odpustit. Vezměte na vědomí, že náš soud nad těmi, kteří byli potrestáni ve Starém zákoně a konečná smrt bezbožných, bude přesně ten soudní systém, který použijeme my na sebe samé.

Matouš 7:2 Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno.

Neboť pro všechny biblické příběhy, kde na lidi dopadají tresty, platí, že pokud je budeme číst s tím, že Bůh nenabízí odpuštění, ale raději stahuje Svoji ruku milosrdenství, aby je zničil, potom tohle je, jak my budeme soudit sebe sama, až skrze Zákon přijde usvědčení z hříchu.

Prosím nepřehlédněte tento bod. Bůh nám posílá usvědčení z hříchu, aby nás zachránil. Pokud věříme, že Bůh dosáhne bodu, kdy se vzdá té nabídky milosrdenství, potom pro nás nebude možné, abychom vydrželi dobu Jakubova soužení. Naše hříchy nás zkruší v momentě, kdy nám budou odhaleny. Prostřednictvím Zákona budeme mučeni našimi hříšnými životy, ale pro ty, kteří si zvolili věřit, že se k nim Boží ruka milosrdenství natáhne

vždy, není nikdy pozdě na to, prorazit temnotu našeho usvědčení a být zachráněni. Ó, jak si přeji, abyste pochopili, jak významná tato slova jsou. Zajistí vám buď spásu, nebo zatracení v závislosti na tom, jak si zvolíte na ně reagovat.

Bible nám říká:

Žalmy 86:5 Neboť ty jsi, Panovníku, dobrý a ochotný odpouštět; jsi hojný v milosrdenství ke všem, kdo k tobě volají.

Žalmy 100:5 Protože Hospodin je dobrý, **jeho milosrdenství je věčné** a jeho věrnost od pokolení do pokolení.

Boží milosrdenství je věčné. Nikdy tedy nekončí. Skončí pouze pro ty, jež v něj nevěří.

Žalmy 86:13 Protože je nade mnou tvé velké milosrdenství. Mou duši jsi vysvobodil z nejhlubšího podsvětí.

Co je nejhlubší podsvětí? Je to místo, kde cítíte jistotu, že vám nebude odpuštěno. Bůh vás z něj může vysvobodit, budete-li tomu věřit.

Předběžné shrnutí

Shrňme si, na co jsme zatím přišli:

1. Člověku v hříchu zákon poskytuje pomoc služby smrti a člověku ve spravedlnosti poskytuje pomoc služby životem. Římanům 7:5-13
2. Tělesný člověk přijímá Satanovu lež, že každé přestoupení musí být potrestáno smrtí, a že je bezpředmětné žádat o odpuštění. Galatským 3:10
3. Zákon usvědčuje z hříchu, aby mohl darovat milosrdenství, ale tělesný člověk rozumí tomuto usvědčení jakožto začátku k jisté smrti. Jan 16:8, Genesis 4:13 (poznámka)
4. Milosrdenství Boží je nekonečné. Žalmy 100:5. Hříšní se sami odsuzují k smrti a zničení. Římanům 1:32, Genesis 4:13 (poznámka), Numeri 14:28
5. Kristus vyjevil Satanovu lež skrze Svou smrt na kříži. Prostřednictvím smrti zničil toho, jenž měl moc nad smrtí. Židům 2:14
6. Ježíš na sebe vzal naše hříchy a jako hříšník taky zemřel, aby odhalil, že hřích působí smrt. 2. Korintským 5:21
7. Z pozice nejhlubšího podsvětí svěřil Kristus sama sebe do rukou Otce, čímž roztříštil nadvládu smrti. Matouš 27:46, Lukáš 23:46
8. Lidstvo přirozeně vzhlíží ke kříži jako k soudu, jenž přišel přímo od Boha a nepřestává věřit Satanově lži o nemilosrdné spravedlnosti. Izajáš 53:3-4
9. Všechny biblické příběhy o soudech jsou zjevením kříže, neboť byl Kristus soužen všemi souzeními lidskými. Izajáš 63:9. Jak tyto příběhy soudíme, tak budeme souzeni. Matouš 7:2

Modloslužebnictví zlatého telete a trest za něj

Použijme nyní tyto principy na jeden z příběhů ve Starém zákoně.

Exodus 32:26-28 Postavil se Mojžíš do brány tábora a zavolal: Kdo je Hospodinův, ke mně. Shromáždili se k němu všichni synové Léviho. (27) On jim řekl: Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Připašte si každý meč k boku, projděte tábor sem a tam od brány k bráně a zabíjejte každý svého bratra, každý svého přítele, každý svého příbuzného. (28) Synové Léviho učinili podle Mojžíšova příkazu a onoho dne padlo z lidu asi tři tisíce mužů.

Nyní si všimněme komentáře Ducha proroctví:

Mojžíš požádal všechny, kdož byli zproštěni od toho ohromného hříchu modloslužebnictví, aby se postavili po jeho pravici. Zároveň také požádal ty, kdož se uctíváním této modly vzbouřili, avšak litovali, že se tak rychle od Hospodina odvrátili, aby se postavili po jeho levici. **Byla to poměrně velká skupina, převážně přimíšeného lidu, který byl právě tím, kdo podnítil vytvoření telete, která byla ve své rebelii zatvrzena a odmítla se postavit buďto po Mojžíšově levici či pravici.** Mojžíš poté přikázal těm po jeho pravici, aby sebrali své meče a pobili vzbouřence, kteří si přáli vrátit se zpět do Egypta. **Nikdo jiný neměl vykonávat Boží soud za přestoupení, pouze ti, kteří se na modloslužebnictví nepodíleli.** Přikázal jim, aby nešetřili ani své bratry, přátele či příbuzné. **Ti, kteří se do tohoto úkolu zapojili, jakkoli bolestivý se jim jevil, si měli uvědomit, že vykonávají nad svými bratry samotný soud Boží. A za to, že tento bolestivý úkol splní - i navzdory svým vlastním pocitům, Bůh je obdaří svým požehnáním.** Dokončením tohoto skutku ukázali vztah svých skutečných pocitů spojených s velkým přestoupením modloslužebnictví a zasvětili se tak plněji do posvátného uctívání toho jediného skutečného Boha. 1SP 251,252

Pravý vůdce se však staví na Boží stranu. Právě vyšel z přítomnosti Boží, kde prosil, aby Bůh odvrátil svůj hněv od svého bloudícího lidu. Jako Boží posel má nyní obhajovat Boží čest před lidem a ukázat mu, že hřích je hřích a spravedlnost je spravedlnost. Musí vykonat něco, čím by zmařil strašný vliv Áronův. „Stoje v bráně tábora Mojžíš řekl: Kdo jest Hospodinův, přístup ke mně. I shromáždili se k němu všickni synové

Lévi. Jimž řekl: Tak praví Hospodin, Bůh Izraelský: Připaš každý meč svůj k boku svému, přejděte sem i tam od brány tábora ke bráně, a zabí každý bratra svého, a každý přítele svého, i každý bližního svého. I učinili synové Lévi podlé řeči Mojžíšovy a padlo v ten den z lidu na tři tisíce mužů. Nebo řekl byl Mojžíš. Posvěťtež dnes rukou svých Hospodinu, každý na synu svém a na bratru svém, aby vám dal dnes požehnání.“ Ex 32:26-29.

Mojžíš tu definuje pravé posvěcení jako poslušnost vůči Bohu, jako obhajobu práva, ochotu plnit Boží záměr i v nejnepříjemnějších povinnostech, jako osvědčení, že požadavky Boží jsou vyšší, než požadavky přátel nebo i život nejbližších. Léviho synové se posvětili Bohu, aby vykonali jeho spravedlnost proti zločinu a hříchu. 3T 300-301

Shrňme si některé klíčové body:

1. Lidu bylo nabídnuto pokání za jejich hříchy
2. Velká skupina odmítla stanout vedle Mojžíše. Nekáli se a nepřijali odpuštění.
3. Mojžíš přikázal těm, jež se na modloslužebnictví nepodíleli, aby pozvedli své meče a zabili všechny rebely bez ohledu na své pocity.
4. Toto byl deklarativní (vážný) trest od Boha.
5. Bylo to bolestivé dílo, které kdyby bylo vykonáno, mělo jim přinést požehnání.
6. Ono definovalo nefalšované posvěcení a poslušnost k Bohu.

Přirozenou reakcí na tento příběh by byl závěr, že tito lidé byli potrestáni a ubiti Bohem. Přirozeným závěrem by bylo také, že si tito lidé zemřít zasloužili, protože nejen, že uctívali falešného boha, ale tvrdošijně odmítali činit pokání. Přirozená spravedlnost nám říká, že je Bůh musel zabít, aby zachoval národ, protože by se za žádných podmínek nepřizpůsobili.

Zdá se to být uzavřený případ. V tomto bodě by bylo přirozené učinit závěr, že se Bůh postavil před tyto troufalé hříšníky jako jejich kat a i přesto, že mu to nebylo příjemné, učinil to, co učiněno být muselo. Bylo lepší, aby zemřelo těchto 3000 lidí, než aby zahynul celý národ. Jan 11:50

Jak čtete v zákoně?

Pro ty, kdo kážou poselství Třetího anděla, ti jsou instruováni k následování Millerových pravidel výkladu Bible.

Ti, jež jsou oddáni hlásání třetího andělského poselství, studují v Písmu svatém podle stejného vzorce, který si osvojil i otec Miller. V kratičké knížečce nazvané „Pohledy na proctví a jeho chronologii,“ otec Miller poskytuje následující jednoduchá, avšak moudrá a důležitá, pravidla pro studium a výklad Bible:

“1. Každé slovo musí mít správný vztah k tématu, které je v Bibli prezentováno; 2. Nezbytné je přečíst celé Písmo. Tomu musí být porozuměno za pomoci pilného studia a úsilí; 3. Nic z Písma nemůže, nebo nebude skryto těm, kteří prosí ve víře, nikoli s nejistotou; 4. **Abyste porozuměli učení, shromážděte veškeré Písmo o tématu, které chcete poznat a poté dovolte, ať má každé slovo svůj patřičný účinek,** a dokážete-li formulovat vaši teorii bez protikladů, chybu si nemůžete dovolit; 5. Písmo musí být svým vlastním vykladačem, neboť je samo o sobě pravidlem. Kdybych byl závislý na tom, co mi učitel vysvětluje a měl bych hádat jeho smysl, nebo touhu mít to tak na základě jeho sektářského vyznání nebo být považován za moudrého, pak se mým pravidlem stávají jeho odhad, touha, víra nebo moudrost a nikoliv Bible.“

Výše je zmíněna pouhá část těchto pravidel a při našem studiu Bible, bychom se všichni měli snažit tyto zásady dodržovat. RH, 25. listopad 1884

Hodnocení Kristovým životem a smrtí

Pokud si zformulujeme závěr předtím, než si dáme všechny kousky skládačky dohromady, nedodržujeme Millerovy pravidla výkladu Bible. Dvě opravdu velké části, které musíme zahrnout, jsou život a smrt Ježíše Krista. Co nám Ježíšův život říká o Božích soudech?

Židům 7:26 Takový velekněz byl by pro nás vhodný: **svatý, bezelstný, neposkrvněný**, oddělený od hříšníků, ten, který se stal vyšším nad nebesa.

Izajáš 53:9 A určili mu hrob mezi ničemy, ale byl s bohatými ve své smrti, **protože se nedopustil násilí** a v jeho ústech nebylo lsti.

„Herodes a bezbožné úřady zabili Spravedlivého, **ale Kristus nikdy nikoho nezabil** a my smíme přisuzovat toho ducha perzekuce – protože jako lidé chceme svobodu vědomí – k jeho úplnému počátku – Satanovi.“ Ms62-1886.64

Židům 13:8 Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes, i na věky.

Ješua nikdy nikomu neublížil, nikdy k nikomu nebyl násilným a nikoho nezabil. Můžeme si být také jisti, že Kristus je stejný napříč celým Písmem svatým. Jaké bylo poslání Krista spojené s Jeho příchodem na zemi:

... zaslepil nepřítel dobra srdce lidí natolik, že vzhlížejí k Bohu se strachem a představují si, že je přísný a neúprosný. Satan svedl lidi k tomu, že se dívají na Boha jako na bytost, jejíž hlavní vlastností je strohá spravedlnost - jako na přísného soudce, tvrdého a nesmlouvavého věřitele. Satan líčí stvořitele jako bytost, která bedlivě sleduje chyby a omyly lidí, aby je pak mohla potrestat. Proto přišel Ježíš a žil mezi lidmi, aby rozptýlil tento temný stín tím, že odhalil světu nekonečnou lásku Boží. **Syn Boží přišel z nebe, aby zjevil Otce.** "Boha nikdo nikdy neviděl, jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm vypověděl".“ Jan 1:18. SC 10, 11

V nejkrásnější Ježíšově modlitbě můžeme slyšet slova:

Jan 17:6 Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali.

Ježíš jasně ukazuje Otcovo jméno/charakter

Jméno Boha je Jeho sláva a Jeho sláva je Jeho charakter.

Izajáš 42:8 Já jsem Hospodin, to je mé **jméno**, a svou **slávu** jinému nedám, ani svou chválu modlám.

Židům 1:3 On je **září jeho slávy** a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když skrze sebe vykonal očištění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestáta na výsostech.

Jak je nám řečeno v *Cestě ke Kristu*, Ježíš přišel na zem, aby odhalil celou povahu svého Otce. Jak řekl Ježíš Filipovi:

Jan 14:9 Ježíš mu řekl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: „Ukaž nám Otce?“

Ježíš Filipovi řekl, že Filipovo pozorování Kristovy služby ho kvalifikuje, aby přesně poznal charakter Otce.

Bůh nenechal nic, co pro nás mohl udělat, nedokončeno. **Poskytl nám dokonalý příklad Svého charakteru prostřednictvím charakteru Svého Syna**; a to je ta práce Kristových následovníků, když hledí na neporovnatelnou dokonalost Jeho života a charakteru, aby rostli do Jeho podoby. Při pohledu na Ježíše, a když reagují na Jeho lásku, oni budou tento obraz Kristův odrážet. RH 15. únor 1898.

Úplný charakter Boha byl odhalen v Jeho Synu. ST 30. prosinec, 1889

Láska a čest a dokonalost zjevená v evangeliu jsou člověku zjevením Božího charakteru. Spravedlnost a dobrota a shovívavost, které se projeví v Kristově povaze, se mají opakovat v životech těch, kteří přijímají výsady evangelia. Studium Písma ho máme vidět takového, jaký je, a okouzlení pohledem na Jeho božskou dokonalost máme růst do stejného obrazu. Musíme pochopit, že evangelium plně odhaluje Pánovu slávu. Je to zrcadlo, které zjevuje Boží charakter (povahu) obrácené duši. Podobnost Boha se zjevuje v dokonalém charakteru Jeho Syna, abychom pochopili, co to znamená být stvořeni v podobě Božího obrazu, a čím se můžeme stát, když se neustálým hleděním necháme měnit od „slávy k slávě.“ ST 24. února 1909

Ti, kdo zažili Boží požehnání, by měli být ti nejvděčnější. Měli by posílat Bohu slova díkůvzdání, protože Kristus přišel v podobě hříšného těla, oblékl své božství lidstvím, aby mohl světu přinést dokonalost Boha ve svém vlastním charakteru. Přišel zastupovat Boha, nikoli jako přísný soudce, ale jako milující otec. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby každý, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ Bůh je láska. To byla ona velká pravda, kterou na svět přišel Kristus zjevit. Satan světu tak zkreslil Boží charakter, že člověk stál od Boha vzdálený; ale Kristus přišel ukázat světu charakterové

vlastnosti Otce, aby představil přesný obraz jeho osoby. „Jdnám tak, jak mi Otec píkázal.“ „Tento píkaz jsem píkjal od svého Otce.“ Cílem Kristova poslání do světa bylo zjevit Otce. ST, 11. dubna 1895 odst. 2

Kristus vyvýšil charakter Boha, píkřpisoval mu chválu a píkřpisoval mu zásluhu na celém účelu jeho vlastního poslání na zemi – totiž lidi vyvést z omylu skrze zjevení Boha. V Kristu byly píkřd lidmi sešikovány otcovská milost a nesrovnatelné Otcovy dokonalosti. V modlitbě těsně píkřd svým ukřížováním Ježíš prohlásil: „Tvé jméno jsem vyjevil lidem“ " Zjevil jsem tvou slávu na zemi; dílo, jež jsi mi svěřil, jsem vykonal.“ Když bylo dosaženo cíle jeho poslání – totiž zjevení Boha světu - Boží Syn oznámil, že jeho dílo bylo dokončeno a že charakter Otce byl zjeven lidem. SV 20. ledna 1890, odst. 9

Pozemským posláním Krista bylo zjevit Otce a odstranit lži, že je tvrdým a nesmlouvavým Soudcem. Bylo nám řečeno, že spravedlnost i milosrdenství Boží se zjevují v pozemském posláním Krista. Za těch 33 let byl odhalen celý charakter Otce. Ellen Whiteová říká, že Ježíš vydal dokonalý obraz charakteru svého Otce, a to bylo dílo, které tu píkřšel vykonal. Ve své modlitbě k Otcu řekl „Dovršil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal“, a tím dílem bylo zjevit, jaký Otec je.

Ježíš zcela odhalil jméno či charakter Svého Otce. Proto musí být všechny biblické píkřběhy čteny s porozuměním života Ježíše na zemi. Nikomu neublížil, neprojevoval násilí a nikdy nikoho nezabil. Toto jsou fakta o Otcu, jež nám byly skrze Krista vyjeveny.

Co řekl Ježíš o použití meče jako prostředku obrany?

Matouš 26:52-53 Tehdy mu Ježíš řekl: „**Vrat' svůj meč na místo. Nebot' všichni, kdo se chápou meče, mečem zahynou.** (53) Či myslíš, že nemohu poprosit svého Otce, a on mi hned pošle víc než dvanáct legií andělů?

Ježíš řekl Petrovi, aby meč odložil a On že bude důvěřovat ve Svého Otce, aby Ho ochránil Svými anděly.

Ježíš soudcem

Co příklady soudů v Ježíšově životě? Jaké můžeme najít?

Matouš 23:31-38 Tak svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kteří proroky zavraždili. (32) **I vy naplňte míru svých otců!** (33) **Hadi, plemeno zmijí! Jak uniknete trestu Gehenny?** (34) Hle, proto já k vám posílám proroky a moudré muže i učitele Zákona; některé z nich zabijete a ukřižujete, některé z nich budete bičovat ve svých synagogách a pronásledovat od města k městu, (35) aby na vás padla všechna spravedlivá krev vylévaná na zemi, od krve spravedlivého Ábela až po krev Zachariáše, syna Barachiášova, kterého jste zavraždili mezi svatyní a oltářem. (36) Amen, pravím vám, to všechno přijde na toto pokolení. (37) Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, ale nechtěli jste. (38) **Hle, váš dům se vám zanechává pustý.**

Vůdci židovského národa odmítli přijmout Ježíše za Mesiáše. Toto odmítnutí vedlo k tomu, že byl celý národ zavržen jako Jeho vyvolený lid. To znamená, že celý izraelský národ byl ohrožen, kvůli odpadnutí těchto vůdců. Teď je čas použít meč, pokud kdy Ježíš nějaký použil, národ musí být zachráněn! Nebylo by lepší, aby těch 3000 a něco židovských vůdců bylo zmasakrováno a celý národ, aby nezahynul? Jak Ježíš odpověděl?

Matouš 23:34 Hle, proto já k vám posílám proroky a moudré muže i učitele Zákona; některé z nich zabijete a ukřižujete, některé z nich budete bičovat ve svých synagogách a pronásledovat od města k městu.

Ježíš jim poslal proroky a moudré muže, aby s nimi prosili a nakonec je zanechal jejich vlastním rozhodnutím.

Matouš 23:38 Hle, váš dům se vám zanechává pustý.

Židé sami byli strůjci svého údělu. Sami si naplnili pohár pomsty. V pohromě, která je jako národ postihla, a ve všech bídách, které pak následovaly, když byli rozptýleni, sklízeli jen to, co sami zaseli. Prorok napsal: „Je to tvá zkáza, Izraeli,“ protože ses „stavěl na odpor svému Bohu.“ Ozeáš 13:9; Ozeáš 14:1. Jejich utrpení se často vykládá jako

trest, který je postihl na základě Božího rozhodnutí. Velký podvodník se tak snaží utajit svou vlastní činnost. **Tvrdošíjným odmítáním Boží lásky a milosti Židé způsobili, že byla od nich odňata Boží ochrana a Satan jim mohl vládnout podle své vůle.** Strašné krutosti, které se projevíly při zkáze Jeruzaléma, ukazují, jak Satan jedná s těmi, kdo se poddali jeho nadvládě. VDV 26.4

Další příklad soudu v Ježíšově životě se objevuje při Jeho vyčištění chrámu.

Jan 2:13-16 Byly blízko židovské velikonoce (Pascha) a Ježíš vstoupil do Jeruzaléma. (14) V chrámě našel prodavače dobytka, ovcí a holubů i penězoměnce sedící za stoly. (15) I udělal z provazů bič a všechny je z chrámu i s ovcemi a dobytkem vyhnal, mince penězoměnců vysypal a stoly převrátil. (16) A prodavačům holubů řekl: „Odneste to odsud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!“

Tento příklad popisuje, jak Ježíš vykonává rozsudek. Následujme komentář v *Touze věků*.

1. Usvědčení z hříchu

Ze schodů chrámového nádvoří Kristus zkoumavým pohledem přehlíží celé prostranství, které se před ním otevírá. Prorockým zrakem hledí do budoucna a vidí nejen roky, ale celá staletí a věky. Vidí, jak kněží a vládci připravují chudé o jejich práva a zakazují, aby jim bylo hlásáno evangelium. Vidí, jak bude hříšníkům zatajována Boží láska a jak budou lidé obchodovat s jeho milostí. **Z jeho tváře lze vyčíst rozhořčení, vážnost a moc.** TV 96.6, 97.1

2. Jsou čteny nejvnitřnější myšlenky a pohnutky, vina vyústí v ticho

Pozornost lidí se obrací k němu. Pozvedají se k němu i zraky nepoctivých obchodníků. Nemohou od něho odtrhnout oči. **Cítí, že tento muž čte jejich nejvnitřnější myšlenky a zná jejich skryté pohnutky.** Někteří si chtějí zakrýt tvář, jako by na ní měli napsané všechno zlo, kterého se kdy dopustili, a které by jeho pronikavé oči mohly odhalit.

Ruch utichá. Smlouvání a dohadování ustává. Všude se rozhostilo nepřijemné ticho. Všech se zmocnila bázeň. Cítí se, jako by stáli před Božím soudem a měli se zodpovídat ze svých skutků. Hledí na Krista a vidí, jak z lidského těla vyzařuje božství. Majestát nebe stojí před nimi jako soudce v poslední den. Zatím ještě není obklopen slávou, která jej potom bude provázet, ale má stejnou moc číst v lidském srdci. Očima přehlíží dav a zkoumá každého jednotlivce. Jeho postava jako by je všechny převyšovala nekonečnou důstojností, jeho tvář jako by ozařovalo božské světlo. TV 97.1,2

3. Vydán příkaz ohledně hříšného skutku

Náhle promluvil a jeho jasný zvučný hlas – který kdysi na Sinaji vyhlásil zákon, jež nyní kněží a přední muži přestupují – se s ozvěnou nese chrámem: „Pryč s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržiště!“ TV 97.2

4. Odsouzení hříchu a ničivá síla užitá na neživé objekty odhaluje Otcovu nelibost.

Pomalou sestupuje ze schodů a zvedá důtky z provazů, které našel u vchodu do posvátných prostor. Prikazuje obchodníkům, aby opustili chrámové nádvoří. S nebyvalou horlivostí a přísností převrací stoly penězoměnců. Mince padají a hlasitě cinkají o mramorovou dlažbu. Nikdo se neodvažuje pochybovat o jeho moci. Nikdo si nedovolí sbírat své nepoctivé peníze. Ježíš nikoho neudeřil, ale obyčejné důtky v jeho ruce působí na lidi stejně hrozivě jako ohnivý meč. Chrámoví úředníci, vypočítaví kněží, dohazovači a obchodníci s dobyt看 utíkají pryč i se svými ovce a voly, jen aby unikli jeho soudu. TV 97.3

5. Lidé, než aby prosili o odpuštění, utíkají.

Davu se zmocňuje panika, všichni cítí, že je zastínilo božství. Z vybledlých rtů se ozývají zděšené výkřiky. Dokonce i učedníci se chvějí. Naplnila je posvátná bázeň, protože Ježíš mluvil a jednal úplně jinak, než byli zvyklí. TV 97.4

Ježíš se nedopustil žádného násilí na lidech. Skrze Zákon je usvědčil z hříchu. Raději než aby se na Něj obraceli s pokáním, utekli kvůli lidské představě soudu bez milosrdenství. Ježíš chtěl očistit jejich srdce, ale oni se odmítli kát a

utekli, takže byl očištěn pouze chrám. Hřích je oklamal Zákonem. Přesto nikdo nebyl zabit Ježíšem nebo násilně atakován. Očištění chrámu ukazuje, jak Otec soudí, neboť Kristus zjevuje Svého Otce.

Další příklad je prokletí fíkovníku.

Matouš 21:19-20 Spatřil u cesty fíkovník a šel k němu, ale nenašel na něm nic, jen pouhé listí. Řekl mu: „Ať se z tebe již nikdy ovoce neurodí!“ A fíkovník ihned uschl. (20) Když to učedníci uviděli, užasli se a říkali: „Jak ten fíkovník hned uschl!“

Fíkovník byl příkladem rozsudku.

Kristovo prokletí fíkovníku učedníky velmi překvapilo. Zdálo se jim, že se vymyká všem jeho zvykům a způsobům. Často jim říkal, že nepřišel svět odsoudit, ale spasit. V mysli jim zněla jeho slova: „Syn člověka nepřišel lidi zahubit, ale zachránit.“ Lukáš 9:56. **Svámi obdivuhodnými činy jen obnovoval, nikdy nic neničil. Učedníci jej znali jako Dárce života a Lékaře.** Tento čin do jeho jednání vůbec nezapadal. „Proč to udělal?“ ptali se. TV 368.5

Bůh „si oblíbil milosrdenství“. „Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel.“ Micheáš 7:18; Ezechiel 33:11. Dílo ničení a odsouzení je „dílo jemu nevlastní“. Izajáš 28:21. Ve své milosti a lásce odhaluje Hospodin budoucnost a zjevuje lidem důsledky hříchu. TV 368.6

Prokletí fíkovníku bylo názorným podobenstvím. Neplodný strom, který se před Kristem pyšnil bohatým listím, představoval židovský národ. Spasitel chtěl svým učedníkům objasnit příčinu a neodvratnost zkázy Izraele. Přisoudil proto stromu lidské vlastnosti a přirovnal jej k vykladačům Boží pravdy. TV 368.7

Příklad fíkovníku je velmi důležitým symbolem rozsudku. Ježíš mohl přikázat svým učedníkům, aby jej pokáceli sekerami a meči. Mohl polámat všechny jeho větve a spálit jej ohněm. Mohl otevřít zemi, jež by ho polkla. On však k němu jednoduše promluvil, čímž odňal z fíkovníku vodu a ten díky tomu uschl. Voda je symbolem Ducha a ze stromu byla odebrána za účelem ukázky, jak je od hříšníka odňat Duch Boží. V těchto dvou případech – očištění chrámu

a prokletí fíkovníku – jsme si předvedli soudy Boha skrze Jeho Syna. Pečlivě si zapamatujte slova Ducha proroctví zmíněná výše, která říkají, že tento skutek byl jediným v jeho díle zkázy. Tedy je nám tímto ukázáno, jak Bůh ničí – On odnímá svého Ducha.

Vraťme se k příběhu o zlatém teleti a více jej zvažme. Klíčovou otázkou je, jestli byli Levité naplněni Duchem Božím, když pobili 3000 mužů. Byli synové Léviho pod Novou smlouvou nebo pod Starou? Co všichni Izraelité říkali o pár týdnů dříve?

Exodus 24:7 Potom vzal knihu smlouvy a přečetl lidu. Ten řekl: Všechno, co Hospodin promluvil, budeme plnit a poslouchat.

Když Bůh v Egyptě nabídl Izraeli Novou smlouvu, co bylo jednotnou odpovědí?

Exodus 6:8-9 Uvedu vás do země, o které jsem pozvednutím ruky přísahal, že ji dám Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Vám ji dám do vlastnictví. Já jsem Hospodin. (9) Mojžíš takto mluvil k synům Izraele, ale neposlouchali Mojžíše pro malomyslnost a tvrdou otročinu.

Nikdo z Izraelitů Božím slibům nevěřil. Neexistuje žádný záznam o tom, zda byli synové Léviho odděleni od zbytku Izraele a zdrželi se reptání a stížností. Neexistuje žádný záznam o tom, zda byli spravedliví. Všichni dodržovali Starou smlouvu, jež je službou smrti. Proto Levité fungovali v tomto kontextu.

Další důležitou otázkou, kterou si musíme položit je, proč bylo Izraelitům přikázáno použít meče? Ježíš Petrovi řekl, aby meč odložil. Proč by Ježíš přikázal Levitům, aby své meče pozvedli a zabili své bratry? Kde najdeme v Písmu svatém poprvé zmíněný fyzický meč?

Genesis 27:40 Budeš živ ze svého meče, ale svému bratru budeš sloužit. Když se budeš toulat, strheš jeho jho ze své šíje.

Izák řekl Ezauovi, že bude živ podle svého meče. Ezau nikdy novou úmluvu nepřijal. Celý svůj život žil pod Starou. Stará smlouva je životem skrze meč.

Proč Ježíš přikázal Levitům pobít modloslužebníky? Znovu se dostáváme ke Kristovým slovům:

Matouš 7:2 Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno.

Dílem Zákona uvnitř služby smrti je způsobit rozhojnění hříchu. To znamená, že ať už si člověk myslí cokoli, Zákon tuto myšlenku zvětčí a přenese na světlo světa. Znovu si povšimněte, co nám Písmo svaté o tomto tématu říká:

Ezechiel 20:25 Já jsem jim tedy také dal nedobrá ustanovení a nařízení, v nichž nebudou mít život.

Jak nám mohl náš nebeský Otec, když je dobrým, předat něco, co není dobré? Odpověď je, že umožnil, abychom byli souzeni tak, jak sami soudíme. Když se Boží lid odvrátil od Jeho přikázání, Satanovu nemilosrdnému justičnímu systému nic nebránilo, aby se plně projevil. Tento soudní systém není dobrý, ale Bůh umožnil jeho vstup v platnost a lidské hříchy jsou trestány jejich vlastní hříšností.

Pán řekl o synech Izraele: „Jelikož neplnili má nařízení, pohrdli mými ustanoveními, znesvětili mé soboty a ohlíželi se za bůžky svých otců, pročez já jsem jim tedy také dal nedobrá ustanovení a nařízení, v nichž nebudou mít život.“ **Kvůli neustálé neposlušnosti, ustanovil Hospodin tresty za přestoupení jeho zákona, které nebyly dobré pro přestupníka,** nebo proto, aby nemohl dále žít ve své vzpouře. 1SP 265.2

V knize *Bohové Egypta jako blesky z nebes* jsme zaznamenali, že příkazy ke kamenování lidí byly egyptskou praktikou (Exodus 8:26), kterou si Izraelité přisvojili (Exodus 17:4) a poté byla zasazena do Tóry (Leviticus 20:27). Proč? Bylo to proto, že byli souzeni tak, jak sami soudili. Když člověk odmítne vstoupit pod Novou smlouvu a být souzen s milosrdenstvím, zůstane pod smlouvou Starou a bude souzen svým vlastním soudem. Proč je to tedy prezentováno jako příkaz Boží? Zákon vstupuje v platnost, aby se mohl hřích rozhojnit. Když tělesný člověk uslyší Slovo Boží, uvidí v Zákoně svou vlastní tvář.

Jakubův 1:22-23 Bud'te však těmi, kdo slovo činí, nebud'te pouze posluchači, kteří klamou sami sebe. (23) **Nebot' je-li někdo posluchačem slova, a ne tím, kdo je činí, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svou přirozenou tvář.**

Člověk pod Starou smlouvou klame sám sebe stejně, jako když nás skrze zákon klame a zabíjí hřích. Proč Bůh něco takového dovolí? Nechá, aby nás soudilo vlastní myšlení, a poté nám nabídne milosrdenství skrze vyzvání nás ke vstupu pod Jeho Novou smlouvu. Služba smrti zapsaná do kamene mluví o odsouzení a smrti pro nás. Na tomto místě, pokud se obrátíme k Bohu s vírou, že On nám pomůže, pak můžeme přijít do té Nové smlouvy. Nevěříme-li, že nám Bůh pomůže, umíráme dle našeho vlastního rozsudku.

Příkaz Abrahamovi k zabití jeho syna

Abychom tuto myšlenku ilustrovali, podívejme se na příkaz k obětování Izáka.

Genesis 22:1-2 Po těch událostech se stalo, že Bůh Abrahama zkoušel. Řekl mu: Abrahame! On odpověděl: Tady jsem. (2) Bůh řekl: Nuže, vezmi svého syna, svého jediného, jehož miluješ, Izáka, a jdi do země Mórija. Tam ho obětuj jako zápalnou oběť na jedné z hor, o níž ti povím.

Proč byl Abraham zkoušen v tomto bodě?

Bůh povolal Abrahama, aby byl otcem věřících, a jeho život měl být příkladem víry pro další generace. **Abrahamova víra však nebyla dokonalá. Projevil nedostatek víry v Boha tím, že zatajil skutečnost, že Sára je jeho žena, a pak ještě svým sňatkem s Agar.** Aby mohl dosáhnout nejvyššího stupně, podrobil ho Bůh další zkoušce, nejtěžší, jakou kdy člověk musel podstoupit. PP 101.3

Oběť požadovaná na Abrahamovi byla nejen pro jeho vlastní dobro, nejen ku prospěchu budoucích generací, **ale byla také poučením pro nevinné bytosti nebes a jiných světů.** Dějiště zápasu mezi Kristem a Satanem – pole, na němž se odehrálo vykoupení podle plánu – je učebnicí pro celý vesmír. **Protože Abraham projevil nedostatek víry v zaslíbení Boží, obvinil ho Satan před anděly a před Bohem, že nesplnil podmínky smlouvy, a že není proto hoden těšit se z její**

blahodárnosti. Bůh chtěl dokázat před celým nebem věrnost svého služebníka, ukázat, že může přijmout jen naprostou poslušnost, a rozvinout ve větší šíři plán vykoupení. PP 106.

Abraham ve svém srdci stále nosil semínko pochybností, jež muselo být odstraněno. Je možné, že se Abraham bál, že bude Bůh vyžadovat, aby se vzdal svého syna? Byl Abraham obeznámen s lidskou obětí?

„Tehdáž Kananejští byli v zemi.“ 1. Mojžíšova 12:6. Abraham dospěl k cíli svých nadějí, ale našel zemi osídlenou cizím národem a zamořenou modlářstvím. **V hájích byly postaveny oltáře nepravým bohům a na návrších byly přinášeny lidské oběti.** Ačkoli pevně věřil Božímu zaslíbení, rozbíjel Abraham svůj stan s bolestnými předtuchami. PP 85.1

Možná se pouze obával, že se jeho synu něco stane. V každém případě strach, že dojde Izák k úhoně, byl strachem, že Bůh nedodrží svůj slib, který mu dal. Bylo to něco podobného tomu, co zažil Jób?

Jób 3:25 Neboť jsem se velmi strachoval, a stalo se mi to. To, čeho jsem se lekal, na mne přichází.

Skutečnost, že se Abraham bál sdělit své ženě o příkazu, naznačuje, že si nebyl jistý, jestli přivede svého syna zpět. Během několika málo dnů cesty na místo oběti se Abraham potýkal se svými pochybnostmi a nakonec se vzdal Bohu a důvěřoval mu.

Pamatujte si, že prací Staré smlouvy je ukázat nám v zrcadle naši vlastní hříšnost. Jelikož celá Abrahamova budoucnost spočívala na životě Izáka, čelil Abraham strachu z budoucnosti svého syna a Bůh jej tak z tohoto strachu zkoušel, jestli Hospodinu důvěřuje. Kdyby byl Abraham věřil, nikdy se tomuto testu býval nemusel podrobit. Zákon nemůže zrcadlit to, co není.

Podobnou zkoušku vidíme v příběhu o Šalomounovi a dvou ženách.

1. Královská 3:25-26 A král přikázal: Rozsekněte to živé dítě ve dvě a dejte polovinu jedné a polovinu druhé. (26) Avšak žena, které patřilo to živé dítě, promluvila ke králi, protože se v ní probudil soucit s jejím

synem. Řekla: Dovol, můj pane, dejte jí to živé dítě, jenom ho neusmrcujte! Ale ta druhá řekla: Nebude ani moje, ani tvoje, rozsekněte ho.

Příkaz k použití meče odhaluje, co leží v srdci. Stejně jako Šalomoun přikázal rozpřelit dítě ve dvě, aby nejspíš odhalil, co se v srdcích obou matek nachází, tak přikázal i Bůh Abrahamovi zabít svého syna, aby mohl odhalit, co má v srdci.

Trestání hříchu hříchem

Půjdeme-li více do hloubky, zjistíme, že tento rozsudek přišel od Boha na základě jeho (Abrahamových) vlastních soudů. Abraham bránil mečem svého synovce Lota, a protože žil mečem, bylo mu nyní přikázáno, aby mečem zemřel tím, že přinese skrze oběť svého syna. Tedy tento Boží příkaz nepřišel zničehonic. Všimněte si, co říká Ellen Whiteová:

Satan mu hned našeptával, že byl jistě podveden, neboť zákon Boží přikazuje: „Nezabiješ“ a Bůh by nepožadoval to, co jednou zapověděl. PP 102.5

Má-li se zaslíbení splnit skrze Izáka, jak může být pak usmrcen? Abraham byl v pokušení uvěřit, že se snad mýlil. V pochybnostech a úzkosti klesl na zem a modlil se vroucně, jako nikdy dosud, o nějaké potvrzení příkazu, musí-li vykonat tuto strašnou povinnost. Vzpomněl Andělů, kteří mu zjevili Boží úmysl zničit Sodomu, a kteří mu přinesli zaslíbení právě tohoto syna Izáka a odebral se na místo, na němž se několikrát setkal s nebeskými posly v naději, že je potká opět, a že mu dají další pokyn. Nikdo však nepřišel, aby mu pomohl. Zdálo se mu, že ho pohltila tma. Příkaz Boží mu však zněl v uších: „Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka.“ Tohoto příkazu bylo nutno uposlechnout a Abraham se neodvažoval otálet. Rozednívalo se a musí se vydat na cestu. PP 103.1

Je klíčové tento bod zvážít. Když Bůh zkoušel Abrahama žádostí, aby zabil svého syna, požádal jej Bůh učinit něco svévolného? Ne, tento příkaz je přímo spojený s problémem, že se Abraham bojí a nemá důvěru k Bohu. Aby Abrahama Bůh zcela přivedl pod Novou smlouvu, On musí čelit jemu v té

Staré smlouvě, aby jeho hřích konfrontoval. Toto řeší zdánlivý konflikt v těchto slovech:

Satan mu hned našeptával, že byl jistě podveden, neboť zákon Boží přikazuje: „Nezabíješ“ a Bůh by nepožadoval to, co jednou zapověděl.
PP 102.5

Jak mohl Bůh přikázat něco, co jednou zapověděl? Zákon je našim vychovatelem ke Kristu. Galatským 3:24. Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. Římanům 5:20. Bůh nás vydává soudům, které nejsou dobré podle našeho myšlení ve Staré smlouvě, a to proto, aby nás v Nové smlouvě přivedl k rozsudkům dobrým.

Další bod ke zvážení je, že naše pochybnosti a strachy nám způsobují nedbalé čtení Božích slov. Všimněte si následujícího bodu:

Abrahám byl člověk, měl stejné city a náklonnosti jako my, avšak nezadržela ho otázka, jak bude moci být splněno zaslíbení, bude-li Izák zabit. Nezadrželo ho jeho krvácející srdce. Věděl, že Bůh je spravedlivý a dobrý ve všech svých požadavcích, a uposlechl příkazu do posledního písmene. PP153.3 (PP 105.2)

Kdyby Abrahám uposlechl příkaz do posledního písmene, potom by Bůh musel po Abrahamovi požadovat dát syna jako oběť, ale nikoliv jej zabít. Abrahám svého syna nezabil, ale inspirace nám říká, že uposlechl příkazu *do posledního písmene*. Tato odlišnost je důležitá, protože Bůh nezabil Svého Syna, ale On jej dal v oběť. Tato věc je potvrzena v Jeremijášovi

Jr 7:31 (B21) Vystavěli také obětiště Tofet v údolí Ben-hinom, **aby tam pálili své vlastní syny a dcery v ohni - to jsem jim přece nepřikázal, to mi nepřišlo ani na mysl!**

Do mysli Pána Boha nikdy nepřišlo předložit děti jako zápalnou oběť na oltáři.

K tomuto vidíme paralelu v příběhu kananejské ženy. Ježíš řekl, že není správné brát dětem jídlo a dát jej psům. Mt 15:26. Ona si myslela, že On jí nazval psem, ale Ježíš zkoušel rasové předsudky v ní i v učednících. Ona mohla odpovědět, že je dítětem Božím, a tím obdržet to zaslíbení, avšak ona

porozuměla, že je jakýsi pes a dokonce i potom věřila a předložila tak svoji žádost. V knize Janově vidíme mnoho příkladů lidí, kteří si mylně vykládají slova Ježíše. Ať to byl Nikodém, žena u studny a v příběhu o nasycení 5000 a na dalších místech, všichni tito lidé Ježíše nepochopili a z Jeho slov udělali něco nemožného. Tohle je lidský rys, který ten zákon obnaží v okamžiku, kdy zákon vstoupí.

Jakmile tomuto principu rozhojňujícího se hříchu porozumíme, dokážeme lépe ocenit to, co se stalo v příběhu o zabití 3000 lidí zapojených do modloslužby zlatého telete. Pojdme se podívat na příběh Elijáše, abychom hlouběji ilustrovali, jak jsou Boží zákony nesprávně pochopeny a přesto v ten samý okamžik splňují Jeho vůli.

Elijáš a použití meče

Tento proces použití meče můžeme vidět i v Elijášově službě.

1. Královská 18:40 Elijáš jim řekl: Chyťte Bálovy proroky, nikdo z nich ať neunikne. Když je chytili, zavedl je Elijáš k potoku Kíšón a tam je pobil.

Elijáš volá a přikazuje lidu: „Zjímejte ty proroky Bálovy, žádný ať z nich neujde.“ Lid ochotně uposlechl jeho rozkazu. Lidé chytají falešné proroky, kteří je klamali a přivádějí je k potoku Kíšón. Tam Elijáš tyto modloslužebné kněze pobíjí. 3T 285.1

Po vykonání Božích soudů na falešných kněžích lid vyznal své hříchy a uznal Boha za svého Otce. Boží zlořečenství má být odňato a Bůh obnoví své požehnání svému lidu, opět občerství zemi rosou a deštěm. 3T 286.1

Je nám řečeno, že na falešných kněžích byly vykonány Boží soudy. Co ještě jsme se naučili?

Bůh působil skrze Elijáše, když pobil Bálovy proroky, což způsobilo vzplanutí pekelných ohňů v srdci Jezábel, aby pomstila krev Bálových proroků. Takovýto triumf šel napřed k Bohu Izraele, že to pobouřilo síly temnoty, a ona je odhodlána, ano při svých božích přísahách, že Elijáš musí zemřít, avšak nebere na vědomí, že nad ní je Bůh, který pouze

dovolí tomuto Satanovu agentu, aby si uskutečnila svoji vlastní zkázu.
1888 488.1

Všimněte si, že je řečeno: *Bůh působil skrze* Elijáše, když pobil Bálovy proroky. Odrážely Elijášovy skutky charakter Božího království? Abychom si na tuto otázku mohli odpovědět, musíme objevit něco velice zajímavého v životě Jana Křtitele, který přišel v moci a duchu Elijáše:

Matouš 11:2-3 Jan uslyšel ve vězení o Kristových činech, poslal vzkaz po svých učednících (3) A otázal se ho: “Ty jsi Ten, který má přijít, nebo máme očekávat jiného?”

Proč měl Jan, ten největší prorok všech dob, krizi víry?

Jan Křtitel stejně jako Spasitelovi učedníci nepochopil podstatu Kristova království. Čekal, že Kristus usedne na Davidův trůn, ale čas plynul a Kristus si žádný nárok na královskou moc nečinil. Jana toto velmi znepokojovalo. Byl zmaten. Hlásal lidu, že se musí splnit Izaiášovo proroctví, že je třeba připravit cestu pro Pána. Hory a pohorky se musí snížit, křivé cesty vyrovnat a hrbolaté uhladit. Myslel si, že vrcholy lidské pýchy a moci budou strženy. Poukazoval na Mesiáše, který s vějíčkou v ruce důkladně vyčistí své humno, shromáždí pšenici do své stodoly a **plevy spálí v neuhasitelném ohni. Stejně jako Elijáš, v jehož duchu a moci přišel k Izraeli, očekával, že Pán se zjeví jako Bůh, který odpovídá ohněm.** TV 134.4

Ani Jan Křtitel, ani Kristovi učedníci či Elijáš nerozuměli povaze Kristova království. Překvapuje nás to? Všimněme si, co nám říkají andělé:

Nebeské bytosti byly připraveny na strašlivou ukázkou všemocné moci. Každý pohyb byl sledován s intenzivní úzkostí. Bylo očekáváno vykonání soudu. **Andělé pohlédli k Bohu, aby potrestali obyvatele země. Ale Bůh řekl: „Pošlu svého Syna.** Možná k Němu budou chovat úctu.“ „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby ten, kdož v něj uvěří, nezahynul, však věčným žil životem.“ **Úžasná milost! Kristus nepřišel, aby svět odsoudil, ale aby jej zachránil.** „V tom je láska. Ne, že my jsme si zamilovali Boha, ale že On miloval nás a poslal Svého Syna jako obět smíření za naše hříchy.“ Ms166-1898.27

Takže dokonce ani andělé před Kristovým prvním příchodem zcela nerozuměli Božímu charakteru. Pokud je o andělech toto pravda, co můžeme říct o lidech? Vrátime-li se k Elijášovi, vyvstane otázka, kdy Elijáš poprvé začal chápat povahu Božího království?

Janovi byla zjevena stejná pravda jako Elijášovi na poušti, když viděl „před Hospodinem veliký a silný vítr rozervávající hory a tříštící skály, ale Hospodin v tom větru nebyl. Po větru zemětřesení, ale Hospodin v tom zemětřesení nebyl. Po zemětřesení oheň, ale Hospodin ani v tom ohni nebyl.“ Po ohni Bůh promluvil k prorokovi hlasem tichým jemným.“ 1. Královská 19:11-12. Tak měl Ježíš uskutečňovat své dílo – ne řinčením zbraní a bořením trnů a království, ale působením na lidská srdce životem plným milosrdenství a obětavé lásky. TV 136.3

To že Bůh v tom ohni nebyl, nezačal Elijáš chápat dříve, dokud nebylo po události na hoře Karmel. Upadl Elijáš i po tomto incidentu do svého starého porozumění?

2. Královská 1:10 Elijáš odpověděl a řekl veliteli nad padesáti: "Jestliže jsem muž Boží, ať sestoupí oheň z nebes a stráví tebe i tvých padesát." Nato sestoupil oheň z nebes a strávil jej i jeho padesát.

K této události došlo potom, co Elijáš utekl na horu Sinaj a bylo mu vyjeveno, že Bůh v tom ohni nebyl. Ježíš sám řekl, že Elijáš nereprezentoval království Boží, když na tyto muže seslal oheň.

Lukáš 9:54-56 Když to uviděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, chceš, abychom přikázali ohni sestoupit s nebe a zahubit je jako to učinil i Elijáš?“ (55) Obrátil se a pokáral je. Řekl: „Nevíte, jakého jste ducha. (56) Syn člověka přece nepřišel zmařit lidské životy, ale spasit je.“ Šli tedy do jiné vesnice.

Bůh působil skrze Elijáše za zničení Bálových proroků, ale On potrestal hřích těchto proroků hříchem Elijáše – tím, že byl použit meč.

Když rodičové nebo vládcové neplní své povinnosti a netrestají nepravosti, vezme věc do svých rukou sám Bůh. Jeho moc nebrání pak

mocností zla, aby vytvořily takový řetěz událostí, při nichž je hřích potrestán hříchem. PP 548.5

Achab neměl Bálovým prorokům umožnit prosperovat, takže Bůh umožnil vytvořit takový řetěz událostí, při nichž je hřích potrestán hříchem. Nyní si vzpomeňme, že Jan Křtitel měl kvůli svému nepochopení Božího království krizi víry. To samé se stalo Elijášovi. Po zážitku na hoře Karmel očekával okamžitou reformaci, ke které nedošlo, protože Elijáš nereprezentoval Boží království.

Co Elijáš viděl? Viděl skrze víru Boží zaslíbení? Přepočítal svoji víru v posledním možném okamžiku? Ne, temný stín Satana v jeho zástupci Jézabel již byl na své cestě a hrozil mu krutou smrtí. Skrze tento stín neprohlédl směrem k nebi. Lidská hrůza ohromila a ochromila jeho mysl a byl Izraelem zklamaný natolik, že povstal a vydal se žít svůj život. Smutkem a zklamáním se prohýbaly jeho nejisté kroky, neboť nevěděl, kam vedou. 1888 488.3

O maličko dříve, v síle Boží moci, byl plný horlivosti a intenzivního zájmu k odpadlému Izraeli, když běžel před či podél Achabova vozu. On měl zajistit Boží slávu. Měl vyzvat odpadlý Izrael, aby se naprosto oddal buďto Bohu či Bálovi. Nyní se však tento muž zdá být slabým jako ostatní. Nedostalo se mu od Hospodina žádného konkrétního slova, jež by jej navedlo na směr, kterým se dal a jeho kroky tak neměly žádný smysl. Rozptýlen pochybnostmi a nejistý svou cestou, se však po ní rozhodl pokračovat, kvůli záchraně svého života. Bůh však na Elijáše nezapomněl. On na Svého služebníka působil. Dotázal se jej: „Co tady děláš, Elijáši?“ 1888 489.1

Tato historie, pečlivě a s modlitbou prostudovaná, pomůže Božímu lidu, až bude v nouzi. Nechť je člověk pozorný a nepřebírá odpovědnosti, které po něm Bůh nevyžaduje a mohly by jej tak postavit mezi Pána a Jeho pokoušené a zkoušené tak, aby Boží záměry neměly být vykonány ve zkušenostech těchto osob. 1888 489.2

Elijášovy pochybnosti a zmatení se dostavily, protože neporozuměl Božímu království: Jak prohlásila Ellen Whiteová:

Janovi byla zjevena stejná pravda jako Eliášovi na poušti, když viděl „před Hospodinem veliký a silný vítr a tříštící skály... TV 136.3

Bylo to těsně po incidentu na hoře Karmel, kdy Eliáš začínal rozumět Božímu království. Eliáš přejmul odpovědnosti, které mu nebyly dány, a to mu způsobilo zklamání a selhání. Přesto si pamatujeme, že „Bůh působil skrze Eliáše, když (Bůh) pobil Bálovy proroky.“ Takže jak Bůh pracoval skrze Eliáše v této situaci? Všimněte si následujícího prohlášení:

Kněží Bálovi se zděšením sledují podivuhodný projev moci Hospodinovy. Avšak přes svou porážku a přes přítomnost Božské slávy stále odmítají litovat svých nepravostí. Chtějí dále zůstat proroky Bálovými. Tím prokazují, že si zasluhují smrt. Aby kající Izrael zůstal uchráněn před sváděním těch, kdož je vedli k uctívání Bála, **přikazuje Pán Eliášovi, aby falešné učitele zahubil.** PK 153,154 {PK 101.1}

V tomto Božím příkazu nalézáme službu smrti. Bůh vyhlašuje odsouzení k trestu smrti pro Bálovy proroky. Jak jsme se již dozvěděli, záměr tohoto rozsudku je povzbudit ty odsouzené, aby hledali milost. Toto odmítnutí hledání (domáhání se) milosti pouze pochází ze špatného konceptu o Bohu těmi, kteří jsou odsouzeni, a proto na sebe přináší soud, když se od nich Bůh stáhne. Vidíme, co se stalo v příběhu o Mojžíšovi, když Bůh vyhlásil rozsudek proti Izraeli:

Ex 32:10 Nyní mě nech, abych vzplanul hněvem proti nim a skoncoval s nimi. Tebe však učiním velkým národem.

Tenhle příkaz je zkouškou (testem) pro Mojžíše. A jak Mojžíš zareaguje?

Ex 32:11 Mojžíš se snažil udobřit Hospodina, svého Boha, a řekl: Hospodine, proč vzplanul tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl z egyptské země velkou silou a mocnou rukou?

Mojžíš za lid prosí, když Bůh naznačuje, že On je zahubí. Proč Mojžíš jednoduše příkaz nepřijal? Proč by se opovážil prosit proti Božímu rozsudku? Co je zajímavé, že když Bůh řekl, že Izrael zničí, Mojžíš prosí o milosrdenství, ale když Bůh o něco později vydává rozsudek ke zničení, Mojžíš postupuje s ortelem.

Ex 32:27 On jim řekl: Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Připašte si každý meč k boku, projděte tábor sem a tam od brány k bráně a zabíjejte každý svého bratra, každý svého přítele, každý svého příbuzného.

Když Pán vydal ten příkaz k zabití Baalových proroků, vyzýval Eliáše, aby se přimlouval za milosrdenství pro tyto muže? Usiloval také Bůh vyvést z Eliáše jeho vnitřní pocity vůči těmto lidem?

1Kr 19:10 Odpověděl: Velmi jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů, protože synové Izraele opustili tvou smlouvu, zbožili tvé oltáře a **tvé proroky zabili mečem. Zůstal jsem já sám a také mně usilují o život, aby mi jej vzali.**

Bylo možné, že Eliáš hluboce pociťoval tu skutečnost, že jeho přátelé byli zabiti proroky Baalovými? Báł se a odrazovalo ho to, protože se mu pokoušeli vzít jeho život? Objevil se oheň sestupivší z nebe, aby ospravedlnil tento skutek zavraždění těchto mužů pomocí meče? Když byl Bohem vydán rozsudek smrti, vzal na sebe Eliáš odpovědnosti, jež mu nebyly dány, a odhalil své hlubší pocity negativity vůči těm prorokům? Odhalil tak pocity, které byly skryté uvnitř něj? Zveličil příkaz k zabití proroků Baalových ten hřích uvnitř Eliáše o možném motivu pomsty za zabití Božích proroků a za zničení národa modlářstvím?

Jakub 5:17 **Eliáš byl člověk stejně podrobený utrpení jako my;** pomodlil se opravdově, aby nepršelo, a vskutku nezapršelo v zemi po tři roky a šest měsíců.

Jestliže byl Eliáš podřízen podobným vášním, jako jsme my, mohl být pokoušen usilovat o pomstu za zabití Božích lidí a dost možná těch, kteří byli jeho dobrými přáteli? Byli byste v pokušení pomstít se, kdyby byl váš blízký přítel zabit, obzvláště pokud byste nerozuměli povaze Božího království?

Eliášovi byl dán pokyn, aby zabil proroky Baalovy, protože tohle byla ona služba smrti a naplnění staro-zákonního procesu. Eliášovi *nebyl* dán pokyn, aby zabíjel proroky Baalovy *mečem*, ale Bůh *působil* skrze tyto činnosti, aby potrestal Izrael stejně jako, aby Eliáše konfrontoval s jeho vlastními hlubšími pocity, které nebyly v souladu s Božím zákonem.

Za druhé: v Tóře není žádný příkaz, aby se použilo meče k vykonání spravedlnosti na viníkovi. Trestem smrti pro ty, kteří uctívali falešného boha, mělo být ukamenování k smrti.

Dt 13:7-11 Kdyby tě tvůj bratr, syn tvé matky, nebo tvůj syn nebo tvá dcera nebo žena tvého klína nebo tvůj přítel, který ti je drahý jako tvůj život, tajně naváděl slovy: Pojďme sloužit jiným bohům, které jsi neznal ty ani tvoji otcové; (8) některým z bohů národů, které jsou okolo vás, ať jsou blízko tebe či daleko od tebe, z jednoho konce země až na druhý, (9) nesvoluj mu, neposlouchej ho, ať se nad ním tvé oko neslituje, neměj soucit a nekryj ho, (10) ale rozhodně ho zabij. Ať je tvá ruka jako první proti němu, abys ho usmrtil, a potom ruka všeho lidu. (10) Ukamenuj ho, ať zemře, protože tě chtěl svést od Hospodina, tvého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.

To, co Eliáš učinil, je v rozporu s Tórou ohledně toho, jak se vypořádat s modlářstvím. To, k čemu Eliáš sáhl, byla tradice, ta tradice Izraele, která používala meč. U ženy chycené při cizoložství vidíme, jak dárce Zákona zamýšlel použít tento rozsudek smrti. Mělo to dát milosrdenství tomu, kdo činil pokání.

Ten staro-smluvní trest potrestal hřích Baalových proroků pomocí hříchu izraelského použití meče a současně přivedl Eliáše k uvědomění si svých vlastních hlubších pocitů. Jak jinak vysvětlíme náhlý Eliášův strach před tváří Jezábel? Toto selhání na jeho straně odhaluje, že Satanovi bylo dovoleno mít k němu nějakým způsobem přístup? Jak jinak je možné smířit Eliášovo použití meče s Ježíšovými slovy?

Matouš 26:52 Tehdy mu Ježíš řekl: „Vrať svůj meč na místo. Neboť všichni, kdo se chápou meče, mečem zahynou.

Ježíšův charakter odhaluje, že On by nepoužil fyzický meč, a když ho použil Petr, Ježíš uzdravil toho muže, který byl zraněn a pokáral Petra. To místo, kam Ježíš chtěl, aby Petr dal meč, bylo dát jej pryč z ruky. Ježíš chtěl, aby byl Petr jako On sám ten, který nikdy nepoužil fyzický meč.

Mojžíšova zbrkllost

Zažil Mojžíš něco podobného jako Eliáš? My si pamatujeme, že Mojžíš nerozuměl povaze Božího království, když zabil toho Egyptřana.

Mojžíš se zachoval ukvapeně, když Egyptřana zabil. Předpokládal, že izraelský lid chápe, že Boží zvláštní prozřetelnost ho pozvedla, aby je zachránil. **Pán však neměl v úmyslu dosáhnout tohoto díla válčením, jak si myslel Mojžíš, ale Svojí vlastní mocnou silou tak, aby ta sláva byla přisouzena jen Jemu samotnému.** Přesto i tento zbrklý čin byl řízen Bohem, aby mohl dosáhnout Svého záměru. ST únor 19, 1880

Vysvobození Izraele nemělo být dosaženo válčením. Ani jedna z částí tohoto úkolu od Egypta až po Kanaán neměla být vykonána takovým způsobem. Duch proroctví toto nazývá zbrklým činem. Jednal Mojžíš příliš zbrkle, když řekl Jozuovi, aby se chopil meče a jal se bojovat proti Amálekovi?

Exodus 17:8-9 Pak přitáhl Amálek a v Refidímu bojoval s Izraelem. (9) Mojžíš řekl Jozuovi: Vyber nám muže a jdi bojovat s Amálekem. Zítra budu stát na vrcholu kopce s Boží holí v ruce.

V knize Exodus 17:9 bychom se měli dočíst, že Mojžíš se ptal Pána, co má dělat. Nic takového zde však nenajdeme. Projevila se zde opět vlastnost zbrkllosti? Je pravdou, že Mojžíš stanul ve strašné pozici. Synové Izraele jemu ani Bohu nedůvěřovali a snad na všechno si stěžovali, dokonce chtěli Mojžíše ukamenovat. Přesto, jak jednou pozvedli meče k obraně Izraele proti Amálekovi, meč zde nyní přichází do Izraele a mnoho z nich jím také zahyne.

Vrátíme-li se k příběhu o zlatém teleti, můžeme zde opět vidět zbrkllost?

Když Mojžíš viděl modloslužbu Izraele, jeho rozhořčení nad jejich hanebnou zapomnětlivostí na Boha bylo tak veliké, že hodil desky zákona na zem a rozbil je. Áron stál tiše vedle a snášel Mojžíšovo kárání s příkladnou trpělivostí. Lidu se líbil Áronův tichý a laskavý duch a byli znechuceni Mojžíšovou prudkostí. Bůh však vidí jinak, než člověk. On neodsoudil horlivost a rozhořčení Mojžíšovo proti podlé zpronevěře Izraele. 3T 300

Bůh znal Mojžíšovo srdce, i když jednal zbrkle. Bůh působil skrze Mojžíše, aby podnítil Izrael k prozření špatnosti jejich hříchu. Když se Mojžíš jal meče, aby bojoval s Amálekem, stál v hříchu svých otců a dělal to, co by každý člověk přirozeně učinil, aby ochránil svou rodinu.

Jákobovo proroctví ohledně Léviho

Tento čin Mojžíšův nebyl jediným, kdo takto činil. Dlouho předtím než se Mojžíš narodil, následující slova byla vyslovena ohledně původního vůdce jeho kmene.

Gn 49:5-7 Šimeón a Lévi jsou bratři; **jejich nože jsou nástroji násilí.** Do důvěrného společenství s nimi nevcházej, má duše, s jejich shromážděním se nesjednocuj, má slávo, **protože ve svém hněvu zabili muže a pro zábavu ochromili býka. Proklet buď jejich hněv -- tak prudký, a jejich zuřivost - - tak krutá. Rozdělím je v Jákobovi a rozptýlím je v Izraeli.**

Při pohledu do budoucnosti Jákob pod inspirací předpověděl budoucnost kmene Lévi a Šimeóna. Hněv Léviho byl kletbou a právě s tímto hněvem musel Mojžíš zápasit ve své vlastní zkušenosti až do samého konce svého pozemského života. Tento hněv vidíme očividný u Pinchase (Fínsa), který oštěpem probodl hříšníky, kteří způsobili, že na ně dopadla rána. Levité odhalili, jak se jim modlářství hnusí a jak se jejich bratři nesprávně chovají.

Potom proč by se tedy Bůh rozhodl, aby se Léviho kmen ujal kněžství? Abychom tomu porozuměli, musíme se vrátit k příběhu Josefa.

Gn 37:28 Když procházeli kolem midjánští obchodníci, vytáhli a vydali Josefa z cisterny a prodali ho Izmaelitům za dvacet šekelů stříbra. Ti přivedli Josefa do Egypta.

Myšlenka na to, být prodán za otroka byla pro Josefa děsivější než smrt. Projevil nejhlubší úzkost a žádal nejprve jednoho ze svých bratří, poté druhého, aby s ním měli soucit. Část jejich srdcí bylo pohnuto lítostí, ale ze strachu z posměchu od ostatních mlčeli. Všichni si mysleli, že již zašli příliš daleko na to, aby činili pokání ze svých činů; neboť Josef je mohl vydat napospas jejich otci a otec byl by na ně mimořádně rozhněvaný za to, jak

zacházeli s jeho milovaným Josefem. Zatvrdili svá srdce vůči Josefově úzkosti a neposlouchali jeho prosby, ať ho kvůli otci nechají jít, nýbrž prodali ho jako otroka {1SP 129.2}

Josefovi bratři se zatvrdili vůči upřímnému volání o milost. Když bez milosti prodali svého bratra do otroctví, oni zaseli semeno, které způsobí, že jejich děti budou prodány do otroctví, a bude jim vládnuto bez milosti. Jak říká Písmo:

Jk 2:13 Neboť soud bez milosrdenství je pro toho, kdo neprokázal milosrdenství; milosrdenství přemáhá soud.

Inspirace nám říká, že to byli právě Šimeón a Lévi, kteří byli nejvíce vinni ve vztahu jak bratři zacházeli s Josefem.

Potom prorokoval ve vztahu k Simeonovi a Lévi, kteří praktikovali podvod k Sichemjcům, a poté je nejkrutějším a pomstychtivým způsobem zničil. Oni také byli ti, kdo byli nejvíce vinni v Josefově případě. „Simeon a Lévi jsou bratři, dovedli až do konce své násilné pikle.“ Gn 49:5 (JB) 1SP 154, 155

Když byla jejich sestra svedena mladým mužem Šekemem (Sichemem), jejich odpověď byla zrádná krutost, která se projevila vraždou Šekemovců.

Simeon a Lévi se dopustili zrady a krutosti sice nikoli bezdůvodně, přesto však tím, co spáchali Sichemským, se dopustili těžkého hříchu. Pečlivě utajili před Jákobem své záměry: zprávy o jejich pomstě pak naplnily Jákoba zděšením. Těžce zasažen klamem a násilností svých synů, pravil jim. „Zkormoutili jste mne a zošklivili jste mne u obyvatelů krajiny této ... a já jsem s malým počtem lidí. Seberou-li se na mne, zbijí mne, a tak vyhlazen budu já i dům můj.“ 1. Mojžíšova 34,30. Jejich krvavý čin vyvolal v něm zármutek a ošklivost, což vyjádřil o padesát let později, když ležel na smrtelné posteli v Egyptě: „Simeon a Lévi bratři, nástrojové nepravosti jsou v přibytcích jejich. Do tajné rady jejich nevcházej duše má, k shromáždění jejich nepřipojuj se sláva má...zlořečená prchlivost jejich, nebo neústupná; i hněv jejich, nebo zatvrdilý jest.“ 1. Mojžíšova 49,5-7. PP 204.3 {PP 143.3}

Tato ochota zabíjet pro přestoupení bude na Izraeli navštívena pod horou Sinají a také na dalších místech, protože Jákobovo proroctví o nich bylo do daleké budoucnosti.

Jelikož [Jáko]b mluvil se svými dětmi naposledy, spočinul na něm Duch Páně a on vyslovil proroctví, jež se týkalo jich a které sahalo daleko do budoucnosti. Zatímco byl pod inspirovaným duchem, otevřel před nimi jejich minulé životy a jejich budoucí historii a tak odhalil, jaké s nimi má Bůh záměry. 1SP 154

Bůh působil skrze krutost Léviho, aby potrestal hříchy Izraele. Ta specifika kněžství, které Izrael jako národ vnímal a s nimiž počítal, byly jen vlastnosti nalezené v pokolení Lévi, a tudíž navštívené na Izraeli.

Podobně učinili Léviho synové, když povraždili vzbouřence. Stejně jako Levita Pinchas, který zabodl kopí do hříšníků, kteří způsobili dopad morové rány, tak tito Levité vyjevili své opovržení modloslužbou a zlými skutky svých bratří. Bůh působil skrze ně, aby potrestal hříchy Izraele.

V příběhu o zabití těch 3000 lidí nepravosti otce na dětech až do třetího a čtvrtého pokolení nyní byly navštíveny. Bůh v Zákoně přikazuje pouze to, o čem si Levité mysleli, jak by se s tím mělo vypořádat. Pán zkouší věrnost Levitů a to kvůli jejich minulé nevěře, že nepřijali tu Novou smlouvu. Požehnáním, které přišlo na Abrahama tím, že uposlechl příkazu dát svého syna jako oběť, bylo, že to vyléčilo jeho nedůvěru v Boha a požehnalo svět, když ukázal jakýsi příklad Kříže.

Když Izrael zhřešil se zlatým teletem, Zákon vstoupil a způsobil rozhojnění jejich hříchu. Jejich minulý hřích spojený s užíváním meče jakožto národ, byl nyní na nich vykonáván skrze Starou smlouvu. Požehnání, kterého se Izraeli dostalo, bylo prozření, jak hříšný hřích ve skutečnosti je, zatímco se ve stejnou dobu učí poslušnosti, i přesto, že to je obtížné. Přesto zdůrazňujeme, že ani jeden z Izraelitů nebyl vázán Novou smlouvou. Nebyli ani chvilku naplněni Duchem Ježíše, když tyto lidi vraždili, neboť v Duchu Ježíše žádné násilí není.

Hospodin skrze Mojžíše nabídl odpuštění, když se jich zeptal, kdo je na Pánově straně. Když se tito lidé odmítli kát, museli čelit vlastnímu chápání soudu. Hřích použití meče byl zesílen skrze Zákon a Bůh potrestal hřích hříchem.

Exodus 20:5 Nebudeš se jim klanět a nebudeš jim otročit, neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý, který s trestem navštěvuje vinu otců na synech i na třetí a na čtvrté generaci těch, kdo mě nenávidí.

Izrael se sklonil před modlou a Bůh navštívil jejich nepravost skrze nepravost použití meče Levity, o niž prorokoval Jákob o století dříve. Museli žít jako Ezau, pokud chtěli přežít.

Ti, kteří zahynuli, byli většinou ti, kteří se připojili k Izraeli a byli nazýváni přimíšeným lidem.

Mojžíš se postavil k bráně do tábora a zvolal: „Kdo jest Hospodinův, přístup ke mně.“ 2. Mojžíšova 32,26. Ti, kdož se nepřidali k odpadlíkům, měli se postavit po pravici Mojžíšově; ti, kteří se provinili, ale svého činu litují, po levici. Všichni uposlechli rozkazu. Ukázalo se, že kmen Lévi se modloslužebnictví nezúčastnil. Z ostatních kmenů bylo mnoho takových, kteří sice zhřešili, pak ale projevili lítost. Velká skupina lidí, která dala popud k zhotovení zlatého telete, však tvrdošíjně setrvala ve své vzpouře. PP 324 {PP 234.4}

Šekemitští se zavázali, že se připojí k Jákobově rodině a že se jejich synové a dcery vzájemně spřízní navzájem.

Gn 34:8-10 Chamór s nimi mluvil takto: Můj syn Šekem přilnul celou duší k vaší dceři. Dejte mu ji, prosím, za ženu. A spřízněte se s námi; své dcery dávejte nám a berte si naše dcery. Zůstaňte u nás. Celá země je před vámi: Pobývejte v ní, procházejte jí a natrvalo se v ní usadte.

Když u hory Sinaj Levité zabili přimíšený lid, který se připojil k Izraeli, bylo to zvětšení zabití Šekemitů, kteří se k Izraeli připojili již před staletími. Když Levité projevili hřích svého prvního otce Léviho, měli příležitost hledat Pána za krutost zabíjení lidí mečem. Když ti levitští muži té noci usnuli a viděli ve svých snech mučené tváře mrtvých a umírajících a potenciálně se hrůzou probouzeli ze scén smrti, měli okamžiky, aby se odvrátili od násilí a hledali lepší cestu.

Když je nám řečeno, že zahynulo 3000 lidí, objevuje se paralela se zkušeností Krista na kříži. Ježíš chtěl tyto lidi zachránit, ale oni se odmítli kát. Odmítli

natáhnout ruku a věřit, že jim Bůh dokáže odpustit. Stejně jako Kristus zemřeli pod odsouzením hříchu. Na rozdíl od Krista se však neodevzdali do rukou Otce, protože v Něj neměli důvěru.

Předán za výkupné

Ve smrti těchto mužů tedy vidíme kříž, protože milost jim byla volně dostupná, ale oni ji nepřijali. Jejich smrt znamenala, že se Izrael třásl před nebezpečím a závažností hříchu, což pokořilo lid a ten poté vstoupil pod Novou smlouvu. Stejně jako byl Egypt předán Izraeli jako výkupné (Izajáš 43:3), tak bylo 3000 mužů dáno, aby probudilo Izrael a obrátilo jej k Bohu a hledání odpuštění. Stejně jako to byl hřích, co ukřižoval Krista, tak hřích zničil těchto 3000 lidí na Sinaji. Stejně jako Kristus cítil odsouzení hříchu skrze Zákon, stejně tak jej pocítili i ti, jež se odmítli postavit vedle Mojžíše a být spaseni. Je to smutné, že nepřijali Kristův kříž, ale museli zemřít sami podle sebe.

Vidíme-li, že Bůh uvalil smrt na svého Syna kvůli hříchu, pak jistě spatřujeme, že Bůh také uvalil smrt na 3000 lidí na Sinaji. Vidíme-li, že to byl hřích, jenž zabil Krista, když se stal hříšným za nás, což způsobilo, že Zákon byl představen jako odsouzení bez naděje, poté můžeme vidět, že hřích zabil oněch 3000 lidí na Sinaji ze stejného důvodu. Naléhám na vás, abyste tyto lidi neviděli jako ubité Bohem, ale raději uznali, že byli odsouzeni skrze Zákon podle svých vlastních představ o Bohu a Zákonu.

Ježíš tento proces jasně vysvětlil:

Matouš 25:24-30 Přistoupil pak i ten, který dostal jeden talent, a řekl: **„Pane, poznal jsem, že jsi tvrdý člověk; sklízíš, kde jsi nezasel, a shromažďuješ, kde jsi nerozsypal.** (25) Dostal jsem strach, odešel jsem a ukryl svůj talent v zemi. Hle, zde máš, co je tvoje.“ (26) Jeho pán mu odpověděl: „Zlý a lenivý otroku, věděl jsi, že sklízím, kde jsem nezasel, a shromažďuji, kde jsem nerozsypal? (27) Měl jsi tedy mé peníze dát směnárníkům, a já bych si po návratu vzal, co je moje, i s úrokem. (28) Vezměte tedy od něho ten talent a dejte tomu, který má deset talentů! (29) Neboť každému, kdo má, bude dáno a bude mít hojnost. Tomu, kdo nemá, však bude odňato i to, co má. (30) A toho neužitečného otroka vyhoďte do nejzazší temnoty. Tam bude pláč a skřípění zubů.“

Ta nejzazší temnota je, kde Ježíš byl na kříži. Je to odsouzení za hřích bez naděje na odpuštění. Muži s jednou hřivnou mohlo být odpuštěno, ale on věřil, že jeho Pán je tvrdým člověkem, a proto to bylo nemožné.

Skrze kombinaci příběhů o Abrahamovi, Mojžíšovi, Eliášovi a Janu Křtiteli v rámci Božího charakteru odhaleného v Kristu, můžeme začít rozumět tomu, co se stalo po příkazu popravít ty, kteří se vzbouřili, a odmítli činit pokání kvůli zlatému teleti.

Služba smrti je nádherná. Ona má schopnost převést lidi ve Staré smlouvě k té Nové smlouvě, zatímco ve stejný okamžik přináší smrt a destrukci těm, kdo odmítnou přijmout svůj ortel, takovým způsobem, kdy se raději řídí svým vlastním úsudkem. Pro mne je moudrost našeho Otce v tomto úžasná. Chci být kompletně přiveden pod Novou smlouvu. Jsem vděčný Staré smlouvě, že mě usvědčuje z hříchu a odsuzuje mne k smrti. Přesto, protože vidím Otcovu lásku jako navždy plnou milosrdenství a důvěřuji, že Ježíš přemohl tamto odsouzení, tehdy se těším z přechodu do Nové smlouvy v Kristu a vím, že je mi naprosto odpuštěno a Kristova spravedlnost mi byla předána jako mé dědictví.

Každý den, když jsem usvědčován z hříchu, děkuji Otci za Starou smlouvu, která má moc mi ukázat mou obrovskou potřebu a způsobuje, abych viděl, že zemřu. Poté se těším z toho, že jsem veden ke Kristu, kde se mi dostane spravedlnosti. Obě smlouvy pracují k mé spáse. Jedna zabíjí starého člověka ve mně, zatímco druhá mě posunuje blíže k zmrtvýchvstání Krista, mého Pána.

Služba smrti

Proč řekl Ježíš Petrovi, aby odložil svůj meč, ale nechal Léviho syny projít táborem a povraždit ty, jež se odmítli kát?

Exodus 32:26-28 Postavil se Mojžíš do brány tábora a zavolal: Kdo je Hospodinův, ke mně. Shromáždili se k němu všichni synové Léviho. (27) On jim řekl: Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Připášte si každý meč k boku, projděte tábor sem a tam od brány k bráně a zabíjejte každý svého bratra, každý svého přítele, každý svého příbuzného. (28) **Synové Léviho učinili podle Mojžíšova příkazu** a onoho dne padlo z lidu asi tři tisíce mužů.

A co si odnesete z těchto komentářů?

Ti, kteří se do tohoto úkolu zapojili, jakkoli bolestivý se jim jevil, si měli uvědomit, že vykonávají nad svými bratry samotný soud Boží. A za to, že tento bolestivý úkol splní - i navzdory svým vlastním pocitům, Bůh je obdaří svým požehnáním. 1SP 252

Jak sladíme všechny tyto věci dohromady?

Tajemství kříže vysvětluje všechna ostatní tajemství. Ve světle, které září z Golgoty, vypadají Boží vlastnosti, které v nás vzbuzovaly strach a posvátnou bázeň, krásné a přitažlivé. Milost, laskavost a Otcovská láska se pojí se svatostí, spravedlností a mocí. Až budeme pozorovat vznešenost Boha na trůnu, jeho velikost a vyvýšenost a v projevech jeho milosti poznáme jeho charakter, pochopíme jako nikdy předtím význam onoho drahého oslovení: „Otče náš“. VDV 419.1

Při zkoumání kříže uvidíme, že vskutku ta služba smrti je nádherná a uvádí ty, kteří věří Božím zaslíbením do Jeho Spravedlnosti.